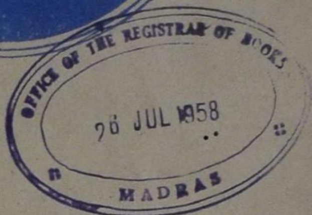
நவீன

தமிழ்ப் பாடபுத்தகம்

ஐந்தாம் வகுப்பு

ர். சுப்பிரமணிய பிள்ளை

பளிஷர்ஸ் . . . . . . திருநெல்வேலி

நவீன
தமிழ்ப் பாடப் புத்தகம்

ஐந்தாம் வகுப்பு

ஆதீன வித்துவான்
வி. சிதம்பர ராமலிங்க பிள்ளை
திருவாவடுதுறை

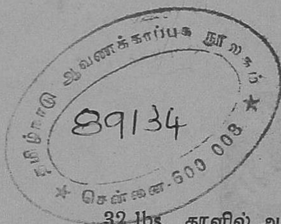

எஸ். ஆர். சுப்பிரமணிய பிள்ளை
பப்ளிஷர்ஸ் :: திருநெல்வேலி.

[விலை அணு 9
நயே பைசே 56.

முதற் பதிப்பு	—	1939
திருந்திய பதிப்பு	—	1944
இருபதாம் பதிப்பு	— ஜூன்	1954
திருந்திய பதிப்பு	— அக்டோபர்	1954
திருந்திய பதிப்பு	— மார்ச்சு	1955
23-ம் பதிப்பு	— ஜூன்	1955
24-ம் ,,	— மே	1956
25-ம் ,,	— மே	1957
26-ம் ,,	— ஜூலை	1958

பாடப் புத்தகக் கமிட்டி அங்கீகரித்தது.
பக்கம் 4. கெஜட், 15—6—1955.

32 lbs. தாளில் அச்சிடப்பட்டது.

ஹிலால் பிரஸ், திருநெல்வேலி.—1958.

வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற் றமிழர்!
வாழிய பாரத மணித் திருநாடு!
வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம்
வந்தே மாதரம்

தேசீய கீதம்

ஜன கண மன அதிநாயக ஜயஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
பஞ்சாப ஸிந்து குஜராத மராட்டா
த்ராவிட உத்கல வங்க
விந்திய ஹிமாசல யமுனா கங்கா
உச்சல ஜலதி தரங்க
தவ ஸுப நாமே ஜாகே
தவ ஸுப ஆசிஷ மாகே
காஹே தவ ஜய காதா
ஜன கண மங்கள தாயக ஜயஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
ஜயஹே! ஜயஹே! ஜயஹே! ஜயஜய ஜயஜயஹே!

இந்தியாவின் சுயதுக்கங்களை நிர்ணயிக்கிற நீதான்
மக்கள் எல்லோருடைய மனத்திலும் ஆட்சி செலுத்துகிறாய்.

நின் திருநாமம், பஞ்சாபையும் சிந்துவையும் குஜராத்தையும் மஹாராஷ்டிரத்தையும், திராவிடத்தையும், ஒரிஸாவையும் வங்காளத்தையும் உள்ளக் கிளர்ச்சி யடையச் செய்கிறது.

அது விந்திய ஹிமாலய மலைகளில் எதிரொலிக்கிறது.

யமுனை கங்கை நதிகளின் இன்ப நாதத்தில் கலக்கிறது.

இந்தியக் கடல் அலைகளால் ஒலிக்கப்படுகிறது.

அவை நின் ஆசியை வேண்டுகின்றன. நின் புகழைப் பாடுகின்றன.

இந்தியாவின் சுக துக்கங்களை நிர்ணயிக்கிற உனக்கு,
வெற்றி, வெற்றி, வெற்றி.

முன்னுரை

'நவீன தமிழ்ப் பாட புத்தகம்' என்னும் புத்தக வரிசை இப்பொழுது புதிதாகச் சென்னை வித்தியா இலாகா அதிகாரிகள் வெளியிட்டிருக்கும் பாடத் திட்டத்தை அனுசரித்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சிறு பிள்ளைகளுக்குப் படங்களைப் பார்ப்பதிலேயே விருப்பம் இயற்கையாகச் செல்லும். ஆகையால், முதற் புத்தகத்தில் சிறுவர்கள் வீட்டிலும், சுற்றுப்பக்கங்களிலும் பார்த்தும் கையாடியும் பழகியுள்ள பொருள்கள் படருபமாக முதலில் காட்டப்படடிருக்கின்றன. பின்பு பொருள்களின் படங்களும் அவற்றின் பெயர்களும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் முன் படத்தை மட்டும் பார்த்த பிள்ளைகள், இப்பொழுது படத்தோடு எழுத்துக்களையும் கவனிக்கிறார்கள். மேல் அவர்கள் படித்த வார்த்தைகளை எழுதுவதற்கு உபயோகமான அப்பியாசங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நிலையில் அவர்கள் முன் படித்த எழுத்துக்களை எழுதி அப்பியாசம் செய்தல் வேண்டும். பின் சில எளிய பாடங்களும், கதை விளக்கப் படங்களும், பாட்டுகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இரண்டு முதல் ஐந்து வரையுள்ள புத்தகங்களில் புதுப் பாடத் திட்டத்தை அனுசரித்து நூதன வார்த்தைகள் படிக்கிரமமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிறுவர்கள் மனத்தைக் கவரும்படியாகப் பாடல்கள் அநேகமாகக் கதையாகவே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பாடங்கள் அவர்களுக்கு நீதியையும், உலக அறிவையும், இயற்கைப் பொருள் ஞானத்தையும் உண்டாக்கும்படியான முறையில் வரிசைப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பாடத்தின் ஆரம்பத்திலும் அப்பாடத்தில் வரும் சில முக்கியமான புதிய வார்த்தைகள் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்றியமையாத கேள்விகளும் அப்பியாசங்களும் பாடத்தின் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகவே, இப்புத்தகங்கள் மாணுக்கர்களுக்கு நமது வித்தியா அதிகாரிகள் கொடுக்க விரும்பும் மொழி அறிவு வளர்ச்சியை எளிதில் கொடுக்குமென்று நம்புகிறேன்.

திருந்திய பதிப்பாகிய இப்பிரசுரங்கள் போதனு முறை ஆசிரியர்கள் கருத்துக்கேற்பச் சில பாடங்கள் நீக்கியும், புதிய பாடங்கள் சேர்த்தும், சிறுவர் சிறுமியர் நடிக்கத் தகுந்த நாடகம் ஒன்று சேர்த்தும், அவர்கள் மேல் வகுப்பில் அகராதியை உபயோகிப்பதற்கு வழி காட்டியாகப் புத்தகத்தின் இறுதியில் அரும்பத விளக்கம் அகராதி வரிசையில் சேர்த்தும் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.

வி. சிதம்பர ராமலிங்க பிள்ளை.

பொருளடக்கம்

நவீன தமிழ்ப் பாட புத்தகம்

ஐந்தாம் வகுப்பு

1. பேராசை பெரு நஷ்டம்

பேராசை	புனைந்த	அகமகிழ்ந்து
வணிகன்	மேனி	பரமானந்தம்
இரசவாதி	புன்னகைபுரிந்து	தியானம்
குண்டலம்	உள்ளத்தில்	உருமாறி
அணிந்த	உலகப்பிரசித்தி	கவர்ந்து
காவியாடை	கன்றுகாலிகள்	வாட்டமுற்று

கலிங்க தேசத்திலே அரிபுரத்தில் தருமதத்தன் என்ற வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். ஒரு நாள் அவனிடம் இரசவாதி ஒருவன் வந்தான். அந்த இரசவாதி குண்டலம் அணிந்த செவியும், காவியாடை புனைந்த திருமேனியும், மந்திரக்கோல் எந்திய கையும் உடையவனாகக் காணப்பட்டான்.

தருமதத்தன் அவனை வணங்கி, 'முனிவரே தாங்கள் இங்கு வந்த காரணம் என்னவோ?' என்று கேட்டான். அதற்கு இரசவாதி, 'வணிகர் தலைவனே! நம்மிடத்தில் கடவுள் அருளால் ஓர் அருமையான வல்லமை உண்டு. நம்பிக்கை யுடையோர்க்கு மாத் திரமே அது வெளியிடத் தக்கது. உனக்கு நாம் அதனை வெளியிடுவோம்' என்று சொன்னான்.

'அவ்வல்லமை யாது?' என்று வணிகன் கேட்டான். இரசவாதி அவனை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்து, 'நாம் இரசத்தினாலே உனக்கு வேண்டிய பொன்னைச் செய்து தருவோம். இரும்பைப் பொன்னாக்குவோம். உன் பொருளையெல்லாம் நம்மிடம் தந்தால், நாம் அப் பொருளை உன் மாளிகையில் வைப்பதற்கு இடமில்லை என்று சொல்லும்படி அவ்வளவு பெரும் பொன்னாகச் செய்வோம்' என்றான். இதைக் கேட்ட தருமதத்தனுக்கு உள்ளத்தில் பேராசை பொங்கி எழுந்தது. அவன் தன் பெரும் பொருளையும் ஆபரணங்களையும் ஒருங்கே கொண்டு வந்து இரசவாதி முன் குவித்தான்.

இவற்றைக் கண்ட இரசவாதி, 'பெருஞ் செல்வன் என்றும் பிரபு என்றும் பிரசித்தி பெற்றிருக்கும் உன்னிடத்திலுள்ள செல்வம் இவ்வளவு தானா?' என்று கைகொட்டிச் சிரித்தான். இதனால் பெரிதும் வெட்கம் அடைந்த வணிகன், தன் நிலங்களையும் வீடுகளையும் கன்று காலிகளையும் உடனே விற்று, அந்தப் பொருளையும் இரசவாதியின் எதிரிலே குவித்து வணங்கி நின்றான். அப்பொழுது இரசவாதி அகமகிழ்ந்து, 'இப் பொருளையெல்லாம் நாம் கோடானு கோடி பொன்னாக்கி மலைபோலக் குவித்து உனக்கு அளிப்போம்' என்று சொன்னான். தருமதத்தன் பரமானந்தம் அடைந்து இரசவாதிக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை ஏற்பாடு செய்தான்.

இரசவாதி மிகுந்த பொன் செய்வதாகப் பாவனை செய்து, வணிகனுக்குத் தெரியாமல் அப்பொருளையெல்லாம் இரகசியமாக ஓர் இடத்தில் மறைத்து வைத்து விட்டான். பிறகு அவன் தருமதத்தனிடம்

வந்து, 'நீ உணவின்றி எவருடனும் பேசாமல், எங்கும் போகாமல் மூன்று நாள் வரையிலும் நம்மையே தியானம் செய்துகொண்டு இவ்வீட்டைக் காத்திரு. நாம் ஒரு யாகம் முடித்துக்கொண்டு நாலாம் நாள் இங்கு வருவோம்' என்றான். பேராசை கொண்ட வணிகனும், இரசவாதி சொன்னபடி காத்திருந்தான்.

இரசவாதி விரைந்து சென்று உருமாறி, தான் கவர்ந்துகொண்ட பெரும் பொருளோடு எங்கோ மறைந்து விட்டான். தருமதத்தன் நாலாம் நாள் மாலை வரையிலும் இரசவாதி வராமை கண்டு, சந்தேகத்தோடு அவன் தங்கியிருந்த இடத்தைச் சோதித்துப் பார்த்தான். அவனுடைய பெரும் பொருளில் ஒரு சிறிதும் அங்கே காணப்படவில்லை. பிறகு அவன் இரசவாதியைத் தேடிக் காணாமல் மயங்கித் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பினான். 'ஐயோ! அவனைத் திருடன் என்று அறியாமல் போனேனே; பேராசை பெரு நஷ்டம் ஆயிற்றே!' என்று பலவாறாக எண்ணி ஏங்கி உயிர் துறந்தான்.

பயிற்சி

1. கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது.—

1. இரசவாதியின் தோற்றத்தைப் பற்றி நான்கு வாக்கியங்கள் எழுது.

2. இரசவாதி தருமதத்தனிடம் கூறியது யாது?

3. தருமதத்தன் இரசவாதியிடம் நம்பிக்கைக் கொண்டு என்ன செய்தான்?

4. இரசவாதி தருமதத்தனுக்கு எவ்விதம் நஷ்டத்தை உண்டாக்கினான்?

2. கீழ்க்கண்டவைகளைத் தனித்தனி வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுது.

1. உலகப் பிரசித்தி பெற்ற, அகமகிழ்ந்து, வாட்டமுற்று, தியானம் செய்து.

2. நஷ்டம், நம்பிக்கை, சௌகரியம்—எதிர்ப்பதம் எழுது.

3. மாலை—இரு பொருள் எழுது.

3. கோடிட்ட இடங்களில் சரியான வார்த்தைகளை அமைத்து எழுது:-

1. தருமதத்தன் தன் பொருள்களைக் கொண்டு வந்து இரசவாதி— குவித்தான் (முன், பின்).

2. இப்பொருள்களை எல்லாம் பொன்னாக்கி உனக்கு———. (அழிப்போம், அளிப்போம்).

3. இரசவாதி பொருள்களை எல்லாம் —ஓர் இடத்தில் மறைத்து வைத்து விட்டான். (வேகமாக, இரகசியமாக, மெதுவாக).

4. 1. பேராசை, பரமானந்தம், இருப்பிடம், புன்னகை—பதங்களைப் பிரித்து எழுது.

2. துறந்தான், திறந்தான்—அர்த்த வித்தியாசத்தை எழுது.

இலக்கணம்

1. ஒரு மொழியைப் பிழையின்றிப் பேசுவதற்கும், எழுதுவதற்கும் சில விதிகளைத்தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அவ்வித விதிகளைத் தெரி விக்கும் நூலுக்கு இலக்கணம் என்று பெயர்.

2. தமிழ் மொழியில் 247 எழுத்துக்கள் உள்ளன. அவைகளை 1. உயிர் எழுத்து, 2. மெய் எழுத்து, 3. உயிர்மெய் எழுத்து, 4. ஆய்த எழுத்து என்று நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

3. 1. அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ—இந்தப் பன்னிரண்டு எழுத்துக்களும் உயிர் எழுத்துக்கள்.

2. க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர். ல், வ், ழ், ள், ற், ன்—இந்தப் பதினெட்டு எழுத்துக்களும் மெய் எழுத்துக்கள்.

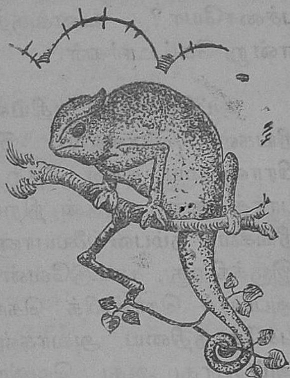
3. க, கா.—கௌ—இவைகளும், இவைபோன்ற மற்ற எழுத்துக் களும் உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் எனப்படும். உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் இருநூற்றுப் பதினாறு.

4. ஃ—இது ஆய்த எழுத்து.

2. பச்சோந்தி

உதயத்தில்	மீண்டும்	கைவசம்
சூரிய கிரணங்கள்	முந்தியவன்	பூரணமாசு
நிச்சயமாக	பிராணி	ஏகினர்

ஒரு காலத்தில் இரண்டு வழிப்போக்கர்கள் ஒரு சோலையிலே சந்தித்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பல விஷயங்களைப் பேசிய பின், அவர்களில் ஒருவன் ஒரு மலரைக் குறிப்பிட்டு, 'அது பச்சோந்தியின் நீல நிறம்போல் இருக்கிறது' என்று என்று சொன்னான்.

இரண்டாம் பிரயாணி உடனே அவனைத் தடுத்து, பச்சோந்தியின் நிறம் பச்சை என்பது உனக்குத் தெரியாதா? அதன் உடம்பின் பச்சை நிறத்திற்குச் சமமானதை ஒருவரும் கண்டதில்லை. இன்று உதயத்தில் சூரிய கிரணங்கள் தன் மேல் பட விரும்பி, அது தன் உடம்பை நீட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்தது; என் கண்ணாலே பார்த்தேன்' அது பச்சை என்றான்.

இவ்விதமாக இரண்டாம் பிரயாணி சொன்னவுடன், முதற் பிரயாணி, 'நானும் அதைப் பார்த்திருக்கிறேன். நான் முதலிற் சொன்னபடி அதன் நிறம் நீலந்தான். அது சோலையின் நிழலிலே இருந்ததைப் பார்த்தேன்' என்று நிச்சயமாகக்

கூறினன். இரண்டாம் பிரயாணியோ, 'பச்சோந்தியின் நிறம் பச்சைதான்' என்று மீண்டும் வற்புறுத்தினன். முந்தியவன், 'என்னை இரண்டு கண்களுமில்லாத குருடன் என்று நினைத்தாயோ?' என்று கோபமாகக் கேட்டான்.

பிறகு பிரயாணிகள் இருவரும் சினங்கொண்டு வாதித்தார்கள். அந்த வாதம் மிகுந்து வாய்ச் சண்டை கைச்சண்டையாகும் சமயத்தில், மூன்றும் பிரயாணி ஒருவன் அந்தச் சோலை வழியே போனன். அவர்கள் அவனை யழைத்துப், 'பச்சோந்தியின் நிறம் நீலமோ பச்சையோ? உனக்குத் தெரியுமானல் சொல்' என்று கேட்டார்கள்.

அப்பொழுது புதியவன், 'பச்சோந்தியின் நிறம் நீங்கள் சொல்லிய இரண்டும் அன்று. அந்தப் பிராணியை நான் நேற்று இராத்திரி விளக்கெதிரே பார்த்தேன். அதன் நிறம் கருப்பு, என் வார்த்தையை நீங்கள் நம்பவில்லையானல், அது என் கைவசம் இருக்கிறது, காட்டுவேன்' என்று சொன்னன். அவன் அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே தான் வைத்திருந்த பச்சோந்தியை அவாகள் கண்முன் விட்டான். அப்போது அது வெண்ணிறமான தோற்றத்தோடு வெளிப்பட்டது. அது கண்ட மூவரும் திடுக்கிட்டார்கள்.

அச்சமயம் பச்சோந்தி தன் நீண்ட நாக்கை நீட்டி, அவர்களை நோக்கி, 'மனிதர்களே! நான் பல நிறம் காட்டும் பச்சோந்தி என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லையே. என் நிலைமையைப் பூரணமாக அறியாமல் நீங்கள் பலவற்றைப் பேசினீர்கள்.

அவரவர் என்னிடம் கண்ட நிறத்தைச் சொன்னதால், நீங்கள் குற்றமில்லாதவர்களாக இருக்கிறீர்கள்; எதையும் தீர விசாரிக்க வேண்டும்; வீண் சண்டை போடக் கூடாது' என்று கூறியது. பிரயாணிகள் பச்சோந்தி பல நிறம் காட்டக் கூடியது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, தத்தம் வழியே ஏகினர்.

பயிற்சி

1. கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது :—

1. இரண்டு பிரயாணிகளும் எதைப் பற்றிச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்?

2. அவர்கள் மூன்றும் பிரயாணியைச் சந்தித்ததும் என்ன செய்தார்கள் ?

3. மூன்றும் பிரயாணி அவர்களுக்கு என்ன பதில் கூறினன்?

4. பச்சோந்தியைக் கண்ட மூவரும் ஏன் திடுக்கிட்டனர் ?

5. மூன்று பிரயாணிகளும் அறிந்துகொண்ட உண்மை யாது ?

2. 1. நிச்சயமாக, மீண்டும், வீண் சண்டை, கைவசம் — இவை ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தில் அமைத்து எழுது.

2. நீட்டிக்கொண்டு, உதயம், முந்தி — எதிர்ப் பதங்கள் எழுது.

3. விளக்கெதிரே படுத்திருந்தது— தனித்தனிப் பதங்களாகப் பிரித்து எழுது.

3. 1. 'அன்று நான் பச்சோந்தியைக் கண்டேன்'
'பச்சோந்தியின் நிறம் பச்சை அன்று'

மேற்கண்ட வாக்கியங்களில் 'அன்று' என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம் எவ்விதம் வித்தியாசப்படுகிறது ?

2. என் வார்த்தையை நீங்கள் நம்புங்கள்.

'நம்பிக்கை என்ற வார்த்தையை உபயோகித்து வாக்கியத்தை மாற்றி எழுது.

இலக்கணம்

1. உயிர் எழுத்துக்கள் எத்தனை ? அவை ஒவ்வொன்றையும் உச்சரித்துப் பாருங்கள். அவற்றுள் குறுகிய ஓசையை உடையன எவை ? நீண்ட ஓசையை உடையன எவை ?

2. குறுகிய ஓசையுள்ள அ, இ, உ, எ, ஒ என்ற ஐந்தும் குற்றெழுத்துக்கள் எனப்படும்.

3 நீண்ட ஓசையுள்ள ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ என்ற ஏழும் நெட்டெழுத்துக்கள் ஆகும்.

3. விடா முயற்சி

அறிவாளி	காரியசித்தி	திட்டமாக
தொடுத்து	இராஜ்யங்கள்	அதைரியம்
ஆற்றல்	செங்கோல் செலுத்தி	சித்திபெற
விடாமுயற்சி	பகைமை	அரிய
வெற்றி	தோல்வி	படை
நுண்ணறிவு	சேனை	திரட்டிக் கொண்டு

சிலர் அறிவாளிகளாயிருந்தும் தாம் எடுத்த காரியத்தைத் தொடுத்து முடிக்கும் ஆற்றல் பெறுவதில்லை. வேறு சிலர் சிறந்த அறிவுப் பயிற்சி பெருதவர்களாயினும், தம் விடா முயற்சியால் வெற்றி பெருகின்றனர். நுண்ணறிவைக் காட்டிலும் விடா முயற்சியே காரிய சித்திக்கு அவசியமாகும். இதற்கு உதாரணமாக ஒரு கதை சொல்லுவோம்.

இங்கிலாந்து, ஸ்காத்லாந்து என்ற இரண்டு நாடுகளும் சேர்ந்து ஒரு தீவாக அமைந்திருக்கின்றன. ஒன்றை யொன்று அடுத்துள்ள இவ்விரண்டு நாடுகளும் இந்நாளில் ஒரே அரசியல் அமைப்புக்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. பழைய காலத்தில் இவ்விரண்டு தேசங்களும் வெவ்வேறு சிறு இராஜ்யங்களாக இருந்தன. இங்கிலாந்தில் இரண்டாவது எட்வர்ட் மன்னர் அரசு புரிந்து வருகையில், ஸ்காத்லாந்தில் ராபர்ட்புரூஸ் என்னும் வேந்தர் செங்கோல் செலுத்தி வந்தார்.

இம்மன்னர் இருவரும் சில காரணங்களால் ஒருவரோடு ஒருவர் பகைமை கொண்டு போர் செய்து வந்தனர். இப் போர்களில் ஸ்காத்லாந்து மன்னரான புரூஸ் ஒரு முறைபோல் ஆறு முறை

தோல்வியடைந்தார். அவரது சேனைகள் பெரும்பாலும் அழிந்து போயின. அதனால் அவர் நாடு விட்டு, காட்டிற்குச் சென்றார்.

ஒரு நாள் அவர் அக்காட்டிலுள்ள குகையொன்றில் படுத்துக்கொண்டு, 'இனி இன்னது செய்யவேண்டும்' என்பதைத் திட்டமாக அறிந்து கொள்ள முடியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது ஒரு சிலந்திப் பூச்சி அக் குகையின் ஒரு பக்கத்தில் வலை கட்டிக்கொண்டிருந்தது. அது ஒரு மூலையிலிருந்து மற்றொரு மூலையில் தனது நூலைக் கொண்டுபோய் ஒட்டுவதற்காக முயன்றதைப் புரூஸ் கவனித்தார். அப்பூச்சி தன் முயற்சியில் வெற்றி பெறாமல் கீழே விழுந்து விட்டது. எனினும், அது சிறிதும் அதைரியமடையாமல் பல தடவைகள் தாண்டிப் பார்த்தது. ஒவ்வொரு முறையும் கீழே தவறி விழுந்து விட்டது. இப்படி அப்பூச்சி ஆறுதரம்

முயன்றும் அதன் காரியம் சித்தி பெறவில்லை. இதைப் புரூஸ் கவனித்தார்.

அதன் நிலைமை தமது சொந்த நிலைமையை ஒத்திருந்ததால், புரூஸ் ஆவலோடு அதன் செய்கையைக் கவனித்து வந்தார். முடிவில் சிலந்தி ஏழாவது முறையும் முயற்சி செய்து, அம்முயற்சியில் வெற்றி பெற்றுத் தான் எண்ணிய மூலையில் தாவி, வலை பின்னி விட்டது. அதைக் கண்ணுற்ற ராபர்ட் புரூஸ் 'இப்பூச்சி இன்று எனக்கு ஓர் அரிய உபதேசம் செய்கிறது! நான் ஆறு முறை தோல்வி அடைந்ததற்காக மனம் இடிந்து கிடப்பது சரியன்று. இன்னும் தொடர்ந்து ஒரு முயற்சி செய்து இச் சிலந்தியைப்போல் வெற்றி பெறுதல் வேண்டும்' என்று தனக்குள் தீர்மானம் செய்து கொண்டார்.

உடனே அவர் குகையினின்றும் வெளிப்பட்டு, ஏழாவது முறையும் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு, தம் பகைவனாகிய எட்வர்டின் சேனைகளை எதிர்த்துச் சென்றார். இம்முயற்சியில் புரூஸ் வெற்றியடைந்து இழந்த இராஜ்யத்தை மீண்டும் பெற்று மகிழ்ந்தார்.

பயிற்சி

1. கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது:—

1. ராபர்ட் புரூஸ் நாடுவிட்டுக் காட்டிற்குச் செல்லக் காரணம் என்ன?

2. ராபர்ட் புரூஸ் குகையில் படுத்து யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவர் கவனித்தது யாது?

3. ராபர்ட் புரூஸின் கவனத்தை இழுத்த சிலந்திப் பூச்சியின் செய்கையைப் பற்றிச் சில வாக்கியங்கள் எழுது.

4. சிலந்திப் பூச்சி தன் முயற்சியில் வெற்றி பெற்றதைக் கண்ட ராபர்ட் புரூஸ் என்ன தீர்மானம் செய்து கொண்டார்?

௨. 1. ஒருவரோடு ஒருவர், திட்டமாக, அடுத்துள்ள—வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுது.

2. அவசியம், தைரியம், செங்கோல் செலுத்தி, சிநேகம், வெற்றி— எதிர்ப் பதங்கள் எழுது.

3. அரிய; அறிய — அர்த்த வித்தியாசம் தெரியும்படி வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுது.

4. நான் ஆறு முறை தோல்வி அடைந்ததற்காக மனம் இடிந்து கிடப்பது சரியன்று — தடித்த எழுத்துக்களுள்ள வார்த்தைகளுக்குப் பதில் வேறு வார்த்தைகளை அமைத்து எழுது.

இலக்கணம்

3. 1. மெய் எழுத்துக்கள் எத்தனை? அவை ஒவ்வொன்றையும் உச்சரித்துப் பாருங்கள். அவற்றின் ஓசையின் தன்மையைக் கவனித்து அவைகளை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

2. க், ச், ட், த், ப், ற் — இவை வன்மையான ஓசையை உடையவை. இவை வல்லெழுத்துக்கள் அல்லது வல்லினம் ஆகும்.

3. ங், ஞ், ண், ந், ம், ன் — இவை மென்மையான ஓசையை உடையவை. இவை மெல்லெழுத்துக்கள் அல்லது மெல்லினம் எனப்படும்.

4. ய், ர், ல், வ், ழ், ள் — இவை வன்மையான ஓசைக்கும் மென்மையான ஓசைக்கும் இடைப்பட்ட ஓசையுள்ளவை. இவைகளுக்கு இடை எழுத்துக்கள் அல்லது இடையினம் என்று பெயர்.

---

4. வரப்பு உயர

திலகமாக	சஞ்சாரம்	விமரிசையாக
மேதாவி	விஜயம் செய்த	கற்பகம்
ஜீவனோபாயம்	குடிவளம்	காமதேனு

நமது தமிழ் நாட்டில் ஔவையார் என்றொரு பாட்டியார் இருந்தார். ஔவையார் என்ற சொல் லுக்கே பாட்டியார் என்பதுதான் பொருள். இவரது இயற் பெயர் இன்னது என்பது நமக்குத் தெரியாது.

முற்காலத்தில் கல்வியிற் சிறந்த பெண்கள் பலர் இந் நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்களுக் கெல்லாம் திலகமாக விளங்கும் பெருமை ஔவையாருக்குத்தான் உண்டு.

ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் முதலிய நூல் களை இயற்றியவர் ஔவையார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். முன் வகுப்பில் நீங்கள் ஔவையார் இயற்றிய மூதுரை, நல்வழி என்ற அருமையான நூல்களிலிருந்து சில அழகான பாடல்களைப் படித் திருப்பீர்கள். ஔவையார் அருளிய நீதி நூல்கள் நமக்கு அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் ஒருங்கே புகட்டு கின்றன.

இத்தகைய நூல்களை இயற்றிய ஔவையார் எவ்வளவு சிறந்த மேதாவியாக இருக்கவேண்டும்! அவர் அக்காலத்தில் வழங்கிய நூல்களைக் கற்றிருந்ததோடு, இடை விடாமல் தேசசஞ்சாரம் செய்து பல விஷயங்களையும், இயற்கைப் பொருள் களையும், மனிதர்களையும் நேரில் கண்டு ஆராய்ச்சி செய்து வந்தார். ஔவையாரின் படிப்பு கேவலம்

ஏட்டுப் படிப்பு அன்று. அவர் புத்தகங்களைக் காட்டிலும் உலகத்தை நன்ருக அறிந்திருந்தார்.

ஔவையார் எல்லோரிடத்திலும் பேரன்பு பூண்டு அவர்களுக்கு நன்மையே செய்து கொண்டிருந்தார். எனினும், ஏழைகளிடத்திலும் அவருக்கு விசேஷமான அன்பும் இரக்கமும் உண்டு. நமது நாட்டு மக்களின் ஜீவனேபாயத்திற்கு அடிப்படையாக இருப்பது விவசாயம் அல்லவா? இதனை ஔவையார் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். குடியானவர்களின் க்ஷேமத்தில் அவர் எப்பொழுதும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்.

சோழ நாட்டு அரசிளங்குமரனுடைய திருமணம் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. மணம் இனிது நிறைவேறியதும் அங்கு விஜயம் செய்திருந்த புலவர்கள் எல்லோரும் பல பாடல்கள் பாடி இளவரசனை வாழ்த்தினர்கள். அவர்கள் அவனை இந்திரனென்றும், சந்திரனென்றும், கற்பகம் என்றும், காமதேனு என்றும், உண்மைக்கு ஒருவனென்றும், வண்மைக்கு இவனே என்றும் புகழ்ந்து பாடினர்கள். அப்பொழுது அங்கிருந்த ஔவையாரோ 'வரப்பு உயர' என்னும் இரண்டு சொற்களால் மட்டும் அரசிளங்குமரனை வாழ்த்தினர். இச்சொற்களின் கருத்தை அரசன் அறிந்து கொள்ளவில்லை. இதைக் கண்ட ஔவையார் தமது கருத்தை விளக்கி,

வரப்பு உயர நீர் உயரும்
நீர் உயர நெல் உயரும்
நெல் உயரக் குடி உயரும்
குடி உயர முடி உயரும்'

என்று கூறினர்.

பிள்ளைகளே! வயல்களில் வரப்பு உயர்ந்தால் பயிர்களுக்கு நீர்வளம் ஏற்படும். இவ்வளத்தால் நெற்பயிர் செழித்து வளரும். இப்படி விவசாயம் மேலோங்குவதால் குடிவளம் பெருகும். இக் குடி வளத்தினுலேயே அரசாங்கம் பெருமை பெருகின்றது. இப் பெருங் கருத்தை அன்றே ஔவையார் இரண்டு சிறு தமிழ்ச் சொற்களால் வெளியிட்டு அரசனுக்கு ஆசி கூறினர்.

பயிற்சி

1 கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது:—

1. ஔவையாரைப்பற்றி ஏழு வாக்கியங்கள் எழுது.

2: ஔவையார் இயற்றிய நூல்கள் எவை?

3. புலவர்கள் இளவரசனை எவ்விதம் வாழ்த்தினர்கள்?

4. ஔவையார் இளவரசனை எவ்விதம் ஆசி கூறினர்? அவர் கூறிய இரண்டு சொற்களின் கருத்து என்ன?

2. 1. என்றொரு, இந்திரனென்றும்—பதங்களாகப் பிரித்து எழுது.

2. இடைவிடாமல், கண்ணும் கருத்துமாக, விமரிசையாக, ஆசி கூறி—வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுது.

3. இன்பம், ஏழை, புகழ்ந்து, பெருமை—எதிர்ப் பதங்கள் எழுது.

4. மதி—இந்த வார்த்தைக்கு இரண்டு அர்த்தம் எழுது.

5 ஔவையார் கல்விச் சிறப்பை அறியாதவர்கள் இல்லை—'அறிவார்கள்' என்ற வார்த்தையை உபயோகித்து வாக்கியத்தை மாற்றி எழுது.

இலக்கணம்

1. க என்னும் எழுத்து, க் என்ற எழுத்தும் அ என்ற எழுத்தும் சேர்ந்து உண்டாவது. க்+அ=க; க் என்ன எழுத்து? இவ்விதம் உயிர் எழுத்தும், மெய் எழுத்தும் கூடி உண்டாகும் எழுத்துக்கள் எத்தனை? 'கொ' என்ற உயிர்மெய் எவ்விதம் உண்டானது?

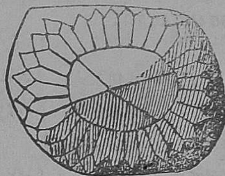
2. ஃ—இது ஆய்த எழுத்து, அஃது, இஃது என்ற வார்த்தைகளில் அது உபயோகப்படுவதைக் கவனியுங்கள்.

3. அரசாங்கம்—இந்த வார்த்தையில் எத்தனை எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன? ஒவ்வொன்றும் எவ்வகையான எழுத்து?

5. கோஹினூர் வைரம்

படையெடு	கைப்பற்றி	வழங்கி
சொந்தம்	அந்தரங்கம்	நிலை குலைந்த
யாத்ரீகர்கள்	நட்பு	ஆட்சி
செருக்கு	அறிகுறி	சாணை
பேராச்சரியம்	அளவுகடந்த	முடி மணி
கண்ணுற்ற	சமாதானம்	தலைப்பாகை

கோஹினூர் டில்லி சக்கரவர்த்திக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. பெயர் பெற்ற பிரெஞ்சு யாத்திரிகரும் வர்த்தகருமான டாவர்னியர் என்பவர் இந்தியாவுக்கு வந்தார். அப்போது டில்லியில் சக்கரவர்த்தியாக ஔரங்கசீப் விளங்கினார்; அவர் மிகுந்த செருக்கோடு தாம் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த கோஹினூரை அவ்வர்த்தகருக்குக் காட்டினார். அதைக் கண்ணுற்ற டாவர்னியர் பேராச்சரியமடைந்தார்.

ஔரங்கசீப் காலஞ்சென்றபின், பாரசீக மன்னராக இருந்த நாதர்ஷா இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்து, டில்லி சக்கரவர்த்தியாக இருந்த மகமதுஷாவை வென்றார். அப்பொழுது கோஹினூர் வைரம் மகம்மதுஷாவிடம் இருந்தது. இவ்வைரத்தின் பெருமை உலகமெங்கும் பரவியிருந்ததால், நாதர்ஷா டில்லியைக் கொள்ளையிட்டபோது மகம்மதுஷாவின் ஆபரணங்களிருந்த அறையிலே அவ் வைரக் கல்லைத் தேடிப் பார்த்தார். அங்கே அது காணப்படவில்லை. அப்போது மகம்மதுஷாவின் அந்தரங்க வேலையாள்

ஒருவன் வைரக்கல்லைச் சக்கரவர்த்தி தமது தலைப் பாகைக்குள் மறைத்து வைத்திருப்பதாக நாதர்ஷா வுக்கு அறிவித்தான்.

உலகப் புகழ்பெற்ற வைரக்கல்லை அடைய விரும்பிய நாதர்ஷர், இனி நாமிருவரும் சமாதான மாகப் போவோம். நமது புதிய நட்பின் அறிகுறி யாக இப்பொழுது நாமிருவரும் தலைப்பாகைகளை மாற்றிக் கொள்வோம்' என்று மகம்மதுஷாவிடம் தந்திரமாகச் சொன்னர். தோல்வியுற்றிருந்த டில்லி சக்கரவர்த்தி வேறு வழியில்லாமல் வெற்றி வீரனகிய நாதர்ஷாவோடு தலைப்பாகை மாற்றிக் கொண்டார்.

அப்போது மகம்மதுஷாவின் தலைப்பாகைக்குள் மறைந்திருந்த கோஹினூரைக் கண்டு நாதர்ஷா அளவு கடந்த ஆச்சரியங் கொண்டு 'ஆ! கோ-ஹ்-ஹி-னூர் (ஆ! ஜோதி மலை)' என்று கூவினர். இதனல்தான் கோஹினூருக்கு இப்பெயர் வழங்கி வருகிறதாம்.

நாதர்ஷாவோடு கோஹினூர் பாரசீகம் சென்றது. பாரசீக ராச்சியம் நிலைகுலைந்த பின் கோஹினூர் ஆப்கானிஸ்தானத்து அரசர்களுக்குச் சொந்தமாயிற்று. அவர்களிடத்தில் அது சுமார் 50 வருடங்களிருந்தது. பின்பு பஞ்சாப் வீரனன ரஞ்சித் சிங் ஆப்கானியரிட மிருந்து கோஹினூரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அவன் மரணமடைந்த பின்னர் கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனியார் பஞ்சாபில் ஆங்கிலேயக் கொடியை நாட்டினர்கள். கம்பெனியாரிடமிருந்து இந்திய ஆட்சி விக்டோரியா மகாராணியார் கைக்கு மாறிய

போது, கோஹினூர் வைரமும் மகாராணியாருக்குச் சொந்தம் ஆயிற்று.

மகாராணியார் கோஹினூர் வைரத்தை மீண்டும் சாணை பிடிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார். சாணை பிடிப்பதற்கு 8000 பொன் செலவானதாம். இப்பொழுது கோஹினூர் பிரிட்டிஷ் மன்னரிடம் இருக்கிறது.

பயிற்சி

1. கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது :

1. டாவர்னியர் என்பவர் யார் ?

2. நாதர்ஷா, மகம்மதுஷாவிடமிருந்து கோஹினூர் வைரத்தைக் கைக்கொண்டது எவ்விதம் ?

3. கோஹினூர் எவரெவர் கைகளிலிருந்து மாறி விக்டோரியா மகாராணியார் கைக்கு வந்தது ?

4. கோஹினூர் வைரத்தைச் சாணை பிடிக்கச் செலவு எவ்வளவு ஆயிற்று ?

2. 1 உலகமெங்கும், பெயர் பெற்ற, அறிகுறியாக — தனித்தனி வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுது.

2. மணி—மூன்று வித அர்த்தம் எழுது.

3. ஒரே அர்த்தமுள்ள வார்த்தைகளைக் குறிப்பிடு.

3. வேலையாள் வைரக்கல்லைப்பற்றி நாதர்ஷாவுக்கு அறிவித்தான். 'நாதர்ஷாவை' எழுவாய் ஆக்கு.

இலக்கணம்

1. 1. ங—என்ற எழுத்தில் ஆரம்பமாகும் வார்த்தை ஏதாவது இருக்கிறதா ?

2. தமிழ் மொழியிலுள்ள எழுத்துக்களை சில எழுத்துக்கள்தான் மொழிக்கு முதலில் வரும், அவை எவை என்று கண்டுபிடி.

2. அது, அப்புத்தகம், அந்தப் புத்தகம்
இது, இப்புத்தகம், இந்தப் புத்தகம் } —இவற்றில்

அ, இ என்ற எழுத்துக்கள் ஒரு பொருளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன அல்லவா? இவற்றுள் எந்த எழுத்து தூரத்திலுள்ள பொருளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது ? எது பக்கத்திலுள்ள பொருளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது ?

6. சிறுவன் செயல்

மேதை	கண்ணும்கருத்தும்	பண்பாடு
மும்முரம்	கலை விநோதர்	பிரதிட்டை
மிடுக்கு	நாலாதிசை	தாறுமாறு

சுமார் ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடங்களுக்கு முன்னமே, பெஷாவரைத் தலைநகராகக் கொண்டு வட இந்தியாவை ஆண்டு வந்த பெருவேந்தர் கனிஷ்கர். நாகார்ச்சுனர், அஸ்வகோஷ் போன்ற பெரு மேதைகள் இவர்கள் சபையை அலங்கரித்தனர். கனிஷ்கர் ஒரு கலை விநோதர். தலை நகரிலே, பதின் மூன்று மாடிகளுடன் நானூறடி உயரமுள்ள கோபுரம் ஒன்றை இவர் கட்டினர். உலக அதிசயங்களிலே அது ஒன்ருகும். அது கட்டப் பெற்றதற்கு ஒரு காரணம் சொல்லப்படுகிறது. அந்தக் கதையை நீங்கள் அறிய வேண்டாமா?

ஒரு நாள் காலை வேளையில் வெய்யில் மிகவும் வெப்பமாகக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. கனிஷ்கர் மாறுவேடம் பூண்டு குதிரை மீது ஏறி, எங்கேயோ சென்று கொண்டிருந்தனர். வழியிலே ஓரிடத்தில் சிறுவன் ஒருவன் மண்ணினுல் கோயில் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வயதிருக்கும். மண்ணைக் குழப்பு வதிலும், சுவர் எழுப்புவதிலும் அவன் 'மும்முர மாய்' முனைந்திருந்தான். இதைப் பார்த்த கனிஷ்கர், சிறுவன் சிறு வீடு கட்டி விளையாடு கிருன் என்று கருதித் தம் வழியே போய்விட்டார். மாலையிலே அவர் திரும்பி வந்தபோதும் அவன் தன் வேலையிலே கண்ணும் கருத்துமாய் இருந் தான். கோயில் மூன்றடி உயரமே எழுந்திருந்தது.

அதைச் சுற்றிலும் மதிற்சுவருக்கும் அஸ்திவாரம் பறிக்கப்பட்டிருந்தது. இதைப் பார்த்த கனிஷ்கர் 'சிறுவனே! நீ என்ன செய்கிருய்?' என்று வினவினர். 'பெருமான் புத்தருக்கு நான் கோயில் கட்டுகிறேன்' என்று மிடுக்காகக் கூறினன் சிறுவனும். அதைக் கேட்ட கனிஷ்கர், 'பெருமை வாய்ந்த புத்தருக்கு நீ கட்டும் இச் சிறு கோயில் போதுமா?' என்ருர். சிறுவனும் தயக்கமில்லாமல், 'நான் என்ன கனிஷ்க சக்கரவர்த்தியா பெரிய கோயிலைக் கட்டுவதற்கு? நானே ஏழை; ஒவ்வொருவனும் தன் சக்திக்குத் தகுந்தபடிதானே சேவை செய்யவேண்டும்' என்று மிகவும் அழுத்தமாகச் சொன்னன். சிறுவனுடைய தெய்வ பக்தியைக் கண்டு வியந்த கனிஷ்கர், 'சிறுவ! கனிஷ்கர் கோயிலைக் கட்டுவதானல், அது எவ்வளவு பெரியதாக இருக்க வேண்டும் என்று நீ எண்ணுகிருய்?' என்று கேட்டார். 'சுமார் நானூறு அடி உயரமாவது இருக்க வேண்டாமா? தங்கத்தால் ஆகிய புத்தர் விக்கிரகம் ஒன்றையும் அங்கே பிரதிட்டை செய்ய வேண்டும். ஆனல், கனிஷ்கராவது கோயிலைக் கட்டு வதாவது; என்போன்ற ஏழைகள் எங்கள் சக்திக்குத் தகுந்தபடி கட்டினல் உண்டு' என்று, சிறுவனும் மனவேதனையோடு சொன்னன். கனிஷ்கர் அரண் மனைக்கு விரைந்து சென்ருர்.

அரண்மனையை அடைந்த வேந்தர் பெருந்தகை, நாலா திசையினின்றும் சிறந்த சிற்பிகளை வரச் செய்தார். நன்கு ஆலோசித்து நானூறு அடி உயர முள்ள கோயிலைக் கட்ட முற்பட்டார். அதைக் கட்டி முடிக்க ஏழு வருடங்கள் ஆயின. தங்கத்தால் புத்த விக்கிரகமும் செய்தாகிவிட்டது. சிறுவனும்

வளர்ந்து வாலிபத்திலேயே துறவி ஆனன். அவனே அழைத்து வருமாறு கனிஷ்கர் ஏவலரை அனுப்பினர். அவனும் வந்து சேர்ந்தான். தான் சிறுவனய் இருந்தபோது, தன்னைக் கண்டு பேசிய குதிரை வீரன்தான் கனிஷ்கர் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது.

கனிஷ்கர் கேட்டார், 'சகோதரனே! நான் ஒரு கோயிலையும் கட்டப் போவதில்லை என்று முன்னெரு நாள் நீ சொன்னய். இப்போது நான் கோயிலைக் கட்டி முடித்து விட்டேன். அது உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?' அதற்குச் சிறுவன் சொன்னன்: 'சக்கரவர்த்தியே! இது மிகவும் மேலான கோயிலாக விளங்குகிறது. அன்று நான் குதிரைவீரனிடம் ஏதோ தாறுமாருகப் பேசிவிட்டேன். அவன் தங்களிடம் சொல்லிவிடுவான் என்று அப்போது நான் கருதவில்லை; என் மனதிலே பட்டதை ஒளிக்காமல் சொன்னேன். அது பிசகு தான், என்றலும் இப்போது என் மனம் திருப்தி அடைந்து விட்டது. என்னுடைய அதிகப் பிரசங்கித்தனத்தால் அழகிய கோயில் உருவாகிவிட்டதல்லவா?'

அப்போது கனிஷ்கர் தம் அரச உடையைக் கழற்றி, குதிரை வீரன் வேடத்திலே நின்ருர். 'நான்தான் அந்தக் குதிரை வீரன். தெய்வ பக்தி வாய்ந்த தங்களேயே இந்தக் கோயிலின் குருவாக நியமிக்கப்போகிறேன்; ஏற்றருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். வாலிபத் துறவியும் குருவாகக் கோயிலிலே அமர்ந்து பக்தியும், பண்பாடும் தழைத் தோங்கப் பாடுபட்டார்.

பயிற்சி

1. கனிஷ்கரைப்பற்றி நீங்கள் அறிவதென்ன?
2. கனிஷ்கர் சபையிலிருந்த மேதைகள் யாவர் ?
3. பெஷாவார் எங்கே இருக்கிறது?
4. சிறுவனுடைய செயல் என்ன?
5. சிறுவனுடைய செயல் எப்படி நன்மையாயிற்று?
6. சிறுவனுடைய பக்தியைப் பற்றி எழுது.
7. துறவி என்பவர் யார்?

இலக்கணம்

1. இவர் ஒரு கலை விநோதர்.
2. உலக அதிசயங்களியே அது ஒன்று

—இந்த வாக்கியங்களிலே உயிர் எழுத்துக்கள் எவை?
—மெய் எழுத்துக்கள் எவை?
—உயிர்மெய் யெழுத்துக்கள் எவை?

1. அது கட்டப்பெற்றதற்கு ஒரு காரணம் சொல்லப்படுகிறது.
2. அந்த கதையை நீங்கள் அறிய வேண்டாமா?
3. இப்போது நான் கோயிலைக் கட்டி முடித்துவிட்டேன். அது உனக்கு பிடித்திருக்கிறதா?

—இந்த வாக்கியங்களிலே சுட்டெழுத்துச் சொற்கள் எவை ?

---

7. கடிதங்கள்

மாதிரிக் கடிதம் *1*

அயலூர் சென்றிருக்கும் தந்தைக்கு மகன் எழுதும் கடிதம்:

24, நடுத்தெரு, சிந்துபூந்துறை,
திருநெல்வேலி.
24—6—57

அன்பார்ந்த தந்தை அவர்களுக்கு,

வணக்கம். நீங்கள் எழுதின கடிதம் நேற்று மாலை கிடைத்தது. இங்கே வள்ளி எப்பொழுதும் "அப்பா, அப்பா" என்றே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிருள். நானும் உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையோடு இருக்கிறேன். நீங்கள் விரைவில் திரும்பி விடுவதாக உங்கள் கடிதத்தில் எழுதியிருப்பது கண்டு மகிழ்கிருேம்.

நீங்கள் புறப்பட்டு வரும்போது வள்ளிக்கு ஒரு பட்டுப் பாவாடையும், பொம்மையும் வாங்கிக்கொண்டு வரும்படி அம்மா எழுதச் சொன்ஞர்கள். எனக்கும் நல்ல சட்டைத்துணி வாங்கிவர வேண்டுகிறேன்.

இப்படிக்கு,
உங்கள் அன்புள்ள மகன்.
சுப்பிரமணியன்

முகவரி:

திரு. முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளை அவர்கள்,
96, துளசிங்கப் பெருமாள் கோயில் வீதி
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5

மாதிரிக் கடிதம் 2

தந்தை மகனுக்கு எழுதும் கடிதம்:

96, துளசிங்கப் பெருமாள் கோயில் வீதி,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5
36—6—57.

நிறைநாட் செல்வன் சுப்பிரமணியனுக்கு,

நன்மை உண்டாகுக. 24—6—57-ல் நீ எழுதின கடிதம் நேற்றுக் கிடைத்தது. நான் இங்கு வந்த காரியம் இந்த மாதம் 30உக்குள் முடிவடைந்துவிடும். ஆகையால் நான் ஜூலை மாதம் 1-ந்தேதி இங்கிருந்து கட்டாயம் புறப்பட்டுவிடுவேன். நீ எழுதியிருக்கிறபடி உனக்குச் சட்டைத்துணியும் வள்ளிக்கு ஒரு பட்டுப் பாவாடையும், பொம்மையும் வாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன். மற்றவை நேரில்.

இப்படிக்கு,
உன் அன்புள்ள தந்தை,
முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளை

முகவரி:

செல்வன்
சுப்பிரமணியனுக்கு,
24, நடுத்தெரு, சிந்துபூந்துறை,
திருநெல்வேலி.

மாதிரிக் கடிதம் 3

ஒரு நண்பனுக்கு எழுதும் கடிதம்!

27, நாதமுனித் தெரு,
மாம்பலம்
15—6—57

என் அன்புள்ள மணி!

நலம்.

வருகிற புதன்கிமை காலே, 6 மணிக்கு என் தமையனும் நானும் மகாபலிபுரம் போகப் போகிறோம். நாங்கள் இங்கிருந்து நேராக எங்கள் மோட்டாரிலேயே செல்ல முடிவு செய்திருக்கிறோம். எங்கள் இருவரையும் தவிர வேறு யாரும் எங்கள் வீட்டிலிருந்து புறப்படவில்லே. மோட்டாரில் இடம் இருக்குமே, உன்னேயும் அழைத்துப் போகலாமே என்று நினேத்து, என் தமையனிடம் அனுமதி கேட்டேன். அவரும் மறுக்கவில்லே. "நன்ருக உன் நண்பனேயும் கூட்டிக்கொண்டு வா!" என்று சொல்லிவிட்டார். நீ வந்தால் விளேயாட்டாக நேரம் போகும். ஆகையால் நீ உன் பெற்ருேர்களிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு செவ்வாய்க்கிழமை மாலேயில் இங்கு வந்துவிடு. நீ கட்டாயம் வரவேண்டும்.

இங்ஙனம்,
உன் அன்பார்ந்த நண்பன்
முருகன்

முகவரி:

திரு. பா மணி
36, அரண்மனேக்காரத் தெரு,
சென்னே-1

மாதிரிக் கடிதம் 4.

<u>வியாபாரக் கடிதங்கள் :</u>

கலைமகள் காரியாலய மேலாளர் அவர்களுக்கு
மைலாப்பூர், சென்னை.

ஐயா,

'முருகன் ஓர் உழவன்' என்ற புத்தகத்தைத் தயவு செய்து கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு வி. பி. தபால் மூலம் அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அருள் நிலையம்,
தெற்குத் தெரு, புதுப்பேட்டை.
17—6—57

இப்படிக்கு,
தங்கள் உண்மையுள்ள,
சிவஞானம்

மாதிரிக் கடிதம் 5.

திரு. சிவஞானம்
அருள் நிலையம்,
தெற்குத் தெரு, புதுப்பேட்டை.

ஐயா,

17—6—57-ல் எழுதிய தங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. தாங்கள் வி. பி. மூலம் அனுப்பும்படி எழுதியிருக்கிறீர்கள். அவ்விதம் அனுப்புவதனால் செலவு அதிகம் ஆகும்.

ஆகையால் தாங்கள் குறித்த புத்தகத்திற்குரிய விலை ரூ. 2-ம் தபால் செலவுக்கு 25 நயே பைசேயும் சேர்த்து மணியார்டர் அனுப்பினால் புத்தகத்தை நூலஞ்சல் மூலமாக அனுப்பி வைக்கிறோம்.

கலைமகள் காரியாலயம்,
மைலாப்பூர், சென்னை.
21—6—57

இப்படிக்கு,
மேலாளர்.

8. புத்தரும் சிறுவனும்

நன்னெறி	தவம்	மேனி
இலட்சியம்	வற்புறுத்தும் பொருட்டு	இயன்றவரை
மயக்கம்	உபவாசம்	தீண்டுவது
புலன்கள்	நிஷ்டை	களை தீர்ந்து

புத்தர் பெருமான் உலகம் உய்ய ஒரு நல்வழி காண வேண்டுமென்று பெரு முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் தமது தேசத்தின் பல பகுதி களுக்கும் சென்று அறிவாளிகளோடு கலந்து ஆலோசனை செய்தார். காடுகளில் தவம் செய்த முனிவர் களைக்கண்டு அவர்கள் மூலமாக உண்மையைக் கண்டு பிடித்தல் கூடுமோ என்றும் ஆலோசித்தார். இத் தகைய ஆலோசனைகளால் அவர் மனம் திருப்தியடைய வில்லை.

பிறகு அவர் ஒரு நாள் ஒரு மலைச் சரிவின் வழி யாகச் சென்று கொண்டிருக்கையில் மழை, பனி, வெயில், காற்று ஆகிய இவைகளால் வரும் துன்பங் களைப் பொறுத்துக்கொண்டு தவம் செய்து கொண் டிருந்த ஒரு தவசியைக் கண்டார். 'தாங்கள் இவ்வாறு கடுந்தவம் கிடக்கக் காரணமென்ன?' என்று புத்தர் அவரை வினவினர். அதற்கு அவர் 'இவ்வாறு தவம் செய்வோர் தாம் மனத்தில் நினைத்ததை நினைத்த வண்ணம் பெற்று மகிழ்வார்கள்' என்று விடை இறுத்தார்.

அது கேட்ட புத்தர், தாம் நாடிய நன்னெறியை அவ்வுபாயத்தால் ஒரு வேளை விரைவில் காணலாம் என்று எண்ணித் தாமும் அவ்வாறே தவம் செய்யத் தொடங்கினர். இயன்ற வரையில் உபவாசம் செய்து புலன்களை அடக்கி, உயிர்க்கும் உடலுக்கும் வரும்

துன்பங்களை யெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு புத்தர் நிஷ்டையில் இருந்துவந்தார். இவ்வாறு பல தினங்கள் சென்றன. புத்தர் செய்த கடுந்தவத்தால் அவரது அழகிய மேனி எலும்பும் தோலுமாக இளைத்துப் போயிற்று. ஒரு நாள் அவர் ,ஒன்றும் புசியாமல் தண்ணீரும் பருகாமல், எழுதி வைத்த சித்திரம்போல் நின்றுகொண்டு தம் உள்ளத்தைத் தமது இலட்சி யத்தின் மேற்செலுத்த முயன்றபோது, மூர்ச்சையாகி விழுந்து விட்டார்.

அக்காட்டில் ஆடு மாடு மேய்த்துக்கொண்டிருந்த சிறுவன் ஒருவன் மூர்ச்சையாகிக் கிடந்த புத்தரைக் கண்டு இரங்கி, அவரது மயக்கத்தைப் போக்க விரும்பினான். ஆனால் அவருடைய தாடியையும் சடை முடியையும் கண்டு, 'இப் பெரியவரை நாம் தீண்டுவது தகுமா?' என்று யோசித்து அவரைத் தீண்டாமலே அவரது வாய்க்கு நேரே ஓர் ஆட்டினுடைய பாலைக் கறந்தான். இதனால் மயக்கம் நீங்கிய புத்தர் அச் சிறுவனை அன்போடு நோக்கி, 'என் அன்புள்ள சகோ தரனே! எனக்குப் பசியும் தாகமும் களைப்பும் அதிகமா யிருக்கின்றன. இன்னும் கொஞ்சம் பால் கொண்டுவா' என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

அப்பொழுது அவன் புத்தரை நோக்கி, 'தேவரீர் உயர் குலத்தில் உதித்த ஒரு பெரியவராகக் காணப்படு கிறீர். ஏழையேன் தொட்டுக் கொணர்வதைத் தாங்கள் உட்கொள்ளலாமோ?' என்று கேட்டான். புத்தர் அகம் நிறைந்த அருளோடு நகைசெய்து, "அன்பனே! உலக மக்கள் அனைவரும் பிறப்பிலும் இறப்பிலும் ஒரு தன்மையாகவே இருக்கின்றனர். இவ்வுலகில் பிறருக்கு

உதவி செய்யாதவரே இழிகுலத்தோரென்று நீ உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். ஆகையால், நீ இப்பொழுது பால் கொண்டுவரலாம். அன்பு நிறைந்த உனக்கு உயர்குலமே உரியது' என்று சிறுவனை நோக்கிக் கூறினர்.

அவனும் உடனே பால் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். புத்தர் பெருமான் அதனைப் பருகிக் களை தீர்ந்து அவனை வாழ்த்திச் சென்றார்.

பயிற்சி

1. கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது :—

1. புத்தர் நன்னெறி காணும் பொருட்டு என்னென்ன செய்தார் ?

2. புத்தருடைய மயக்கத்தைத் தீர்த்தது யார் ? எவ்விதம் ?

3. மயக்கம் நீங்கிய புத்தர் ஆடு மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தவனை வேண்டிக்கொண்டது என்ன ?

2. இரண்டொழிய, வேறில்லை—தனிப் பதங்களாகப் பிரி.
உயர்ந்த—எதிர்ப்பதம் என்ன ?

3. புத்தர் உலகம் உய்யும் பொருட்டு ஒரு நன்னெறி காண விரும்பினர்... 'உலகம்' என்னும் வார்த்தை இந்த வாக்கியத்தில் என்ன அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது ?

இலக்கணம்

1. ஜான் வந்தான்.
மாடு வந்தது. } இந்த வாக்கியங்களிலுள்ள பெயர்ச் சொற்கள் எவை ?

'ஜான் வந்தது' என்றும், 'மாடு வந்தான்' என்றும் நாம் சொல்லுவதில்லை.

2. ஜான், புத்தர், மனிதன் — இவை உயர்திணைப் பெயர்ச் சொற்கள்.

3. குதிரை, ஆடு, மாடு—இவை அஃறிணைப் பெயர்ச் சொற்கள்.

9. அவ்வீரன் யார்?

சுற்றத்தார்	கழல்	காட்டு வாசிகள்
பந்துக்கள்	கடகம்	தரித்திருந்த
வறுமை	தரிசனம்	அடவி
பட்டினி	மூதாதையர்	அங்க அடையாளங்கள்

ஒரு புலவர் தம் சுற்றத்தாருடன் ஒரு மலைமீதுள்ள காட்டு வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார். அவரும் அவருடைய பந்துக்களும் வறுமையால் மெலிவுற்றிருந்தனர். பல நாட்களாக அவர்கள் பட்டினி கிடந்ததால், தள்ளாடிக்கொண்டு நடந்து சென்றனர்; கடைசியில் நடக்க முடியாமல் வழியிலிருந்த ஒரு பலா மரத்தின் அடியில் தங்கினர்கள்.

அச்சமயத்தில் அவ்வழியாக உயர்ந்து பருத்துத் திரண்ட தேகமுடைய வீரன் ஒருவன் வந்தான். அவன் கையில் ஒரு வில் இருந்தது. அவன் கழுத்தில் பல முத்து வடங்களாலான ஆரத்தை அணிந்திருந்தான். காலில் வீரக்கழலும் கையில் பொற்கடகமும் காணப்பட்டன. தலையின் உச்சியில் அணிந்திருந்த நீலமணி 'பளிச், பளிச்' என்று ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது.

புலவர் அவ்வீரனைக் கண்டதும் அவருக்கு அவன்பால் ஒரு மதிப்பு ஏற்படவே, அவர் தம் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றார். அவரால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை; கால்கள் நடுங்கின. இதைக் கண்ணுற்ற அவ்வீரன், 'அப்படியே இருங்கள்' என்று கூறிப் புலவரை உட்காரச் செய்தான். புலவரும் அவருடைய சுற்றத்தாரும் பசிப்பிணியால் வாடுவதை அவ்வீரன் அறிந்து கொண்டான். உடனே சுள்ளி

களைப் பொறுக்கி வந்து, ஒரு கட்டையிலே தீயைக் கடைந்து மூட்டி அதில் தான் வரும் வழியில் வேட்டை யாடி வைத்திருந்த மான் இறைச்சியைச் சுட்டுப் பக்குவம் செய்து புலவருக்கும் அவருடைய உறவினர் களுக்கும் கொடுத்தான். அவர்கள் அதை உண்டு பக்கத்தில் இருந்த அருவி நீரை அள்ளிக் குடித்துப் பசியாறினர்கள்.

பின்பு புலவர் அவ்வீரனை நோக்கி, 'ஐயா! தெய்வம் போல் வந்து எங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றினீர். நாங்கள் போய் வருகின்றோம்' என்று கூறிப் புறப்பட்டனர். அவ் வீரன் 'பெரியீர், தமது தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது எனது மூதாதையர் செய்த தவப் பயனே போலும்! நான் தம்மைப் போன்ற பெரியோருக்கு என்ன உதவி செய்யப் போகிறேன். காட்டு வாசிகளான எங்க ளிடத்தில் தமக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கத் தக்க விலை யுயர்ந்த பொருள்கள் எவையுமில்லையே என வருந்து கின்றேன். ஆயினும் இப் பொருள்களைத் தயவு செய்து பெற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்று கூறிக்கொண்டே, தனது கழுத்தில் அணிந்திருந்த விலையுயுயர்ந்த முத்துமாலையையும், கையில் தரித் திருந்த பொற்கடகத்தையும் கழற்றி அப்புலவரிடம் கொடுத்து வணங்கினன்.

புலவர் வியப்புற்று அவ்வீரனை நோக்கி, 'தாம் யாரென்று தெரிவிக்கலாமோ?' என்று வினவினர். அவ்வீரன் அதற்கு விடை கூருது, 'போய்வாருங்கள்' என்று கூறி அவரை நமஸ்கரித்து விட்டு அவ்விடம் விட்டு அகன்று அடவிக்குள் புகுந்தான். அவ்வீரன் யார் என்று அறியப் புலவர் ஆவல் கொண்டார்.

பின்னர் அப்புலவர் தம் உற்ருருடன் புறப்பட்டு வழிநடக்கலாஞர். வழியில் அவர் தம் எதிரில் வந்த வர்களிடம் அந்த வீரனுடைய அங்க அடையாளங் களையும் கூறி, 'அவ்வீரன் யார்' என்று வினவினர். அவர்கள், 'அவ்வீரன் இத் தோட்டிமலைக்குத் தலைவ ஞன நள்ளி' என்று பதில் அளித்துச் சென்ருர்கள்.

நள்ளி தான் இன்னுன் என்பதைப் புலவருக்கு அறிவித்துக் கொள்ளாமற் சென்ற போதிலும், புலவர் அவன் செய்த உதவியைப் புகழ்ந்து பாடி உலகம் முழுவதும் அவனை அறியும்படி செய்தார்.

பயிற்சி

1. கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுதுக:—

1. புலவர் முன் தோன்றிய வீரனது தோற்றம் யாது?

2. வீரன் புலவருடைய பசிப் பிணியை எவ்விதம் நீக்கினுன்?

3. புலவர் வீரனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்ட சமயத்தில் அவன் என்ன செய்தான்?

4. புலவர் அவ்வீரன் இன்னுன் என்பதை எவ்விதம் அறிந்து கொண்டார்?

2. ஒலி, ஒளி, ஒழி—இவற்றின் அர்த்த வித்தியாசம் தெரியும்படி தனித்தனி வாக்கியம் எழுது.

1. இராமன் வந்தான். ஜானகி பாடுகிருள். பையன்கள் ஓடுகிருர்கள். குதிரை மேய்கிறது. குருவிகள் பறக்கின்றன.	இந்த வாக்கியங் களிலுள்ள பெயர்ச் சொற்கள் எவை? அவற்றுள் உயர்திணைப் பெயர் கள் எவை? அஃறிணைப் பெயர் கள் எவை?

2. இராமன் — ஆண்பாற் பெயர். ஜானகி — பெண்பாற் பெயர். பையன்கள்—பலர்பாற் பெயர். 'பால்' திணையின் உட்பிரிவு: பகுப்பு அல்லது பிரிவு என்று பொருள்படும்.

3. ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் இவை மூன்றும் உயர் திணையைச் சேர்ந்தவை.

4. ஒன்றன் பால், பலவின் பால் இவை இரண்டும் அஃறிணையைச் சேர்ந்தவை, குதிரை—ஒன்றன்பாற் பெயர். குருவிகள் — பலவின்பாற் பெயர்.

10. நல்ல சமாரியன்

நியாய சாஸ்திரி	யூதர்	பரம்பரை
தேவாலயம்	கற்பனை	பணிவிடை
அந்தஸ்து	போதகர்	நாதி

இயேசுநாதர் காலத்திலே யூதர்களுக்குள் 'நியாய சாஸ்திரிகள்' என்று ஒரு வகுப்பார் இருந்தார்கள்; அவர்கள், பழைய சாஸ்திரங்களையும் பரம்பரையாய் வருகிற ஆசாரங்களையும் அறிந்து, பிறருக்குப் போதிக்கிற தொழிலாளர்.

ஒரு சமயம் நியாய சாஸ்திரி ஒருவன் இயேசுநாதரைச் சோதிக்க விரும்பி, அவரிடம் வந்து, 'போதகரே! கற்பனைகளிலே முதன்மையானது எது?' என்று வினவினன். அதற்கு இயேசுநாதர், 'நீயே சொல்லு' என்ருர். சாஸ்திரி சொன்னன்; 'உன் இறைவஞ்கிய கடவுள்மீது உன் முழு வலிமையோடும் உன் முழு வாஞ்சை யோடும் அன்பு கொள்வாயாக; உன்னிடத்திலே நீ அன்பு கூர்வது போல் பிறனிடத்திலும் அன்பு கொள்வாயாக.' இதைக் கேட்ட இயேசுநாதர், 'அப்பா, நீ போய் அப்படியே செய்' என்ருர். சாஸ்திரி தான் நல்லவன் என்று காட்டிக் கொள்ள ஆசைப் பட்டவனுய், 'சுவாமி! எனக்கு அயலான் யார்?' என்ருன்.

அதற்கு இயேசுநாதர் கண்ணுக்கு எதிர்ப்படும் எவனும்—ஏழை எளியவனும் பெரியவனும்—அயலான் தான். மதபேதம் சாதிபேதம் இல்லாமல் அனைவரையும் நேசிக்கவேண்டும் என்பதை விளக்கி அவனுக்கு ஒரு கதை சொன்னர். அது வருமாறு:

ஒரு மனிதன் எருசலேமில் இருந்து எரிகோவுக்குப் போகப் புறப்பட்டான். அவன் சென்ற காட்டுப் பாதையிலே திருடர் வந்து அவனை அடித்துக் காயப்படுத்தி அவன் பொருள்களைக் கொள்ளை கொண்டு போய் விட்டார்கள். அவன் மூர்ச்சை அற்று அங்கே கிடந்தான்.

சற்று நேரத்திலே ஆசாரியன் ஒருவன் அந்த வழியே வந்தவன், அவனைப் பார்த்து, 'இவனைக் கவனிப்பதுதான் என் சோலியோ? நான் தேவாலய ஊழியன்' என்று எண்ணிக் குற்றுயிராய்க் கிடந்த அநாதையை பொருட்படுத்தாமல் விலகிப் போனான். பின் லேவியன் ஒருவன் அந்த வழியே வந்தான். அவன் தாழ்ந்த வேலை செய்பவன்; எனினும், தேவாலயப் பணிவிடைக்காரன். அவன் தன் அந்தஸ்தை மறந்தவனும் அல்லன். மூச்சற்று, நாதியற்றுக் கிடந்த வழிப்போக்கனைக் கண்டு, 'நமக்கேன் - இந்தத் தொல்லை' என்று ஒரு பக்கமாய் ஒதுங்கிப் போனான்.

பின்பு, சமாரியப் பிரபு ஒருவன் வாகன மீதேறி அவ்வழியே வந்தான்; வழியிலே அடிபட்ட காயங்களுடன் இரத்தத்திலே தோய்ந்து கிடந்த வழிப்போக்கனைப் பார்த்தான். 'வழிப்போக்கன் யூதன், சமாரியர் குல விரோதி' என்ற எண்ணங்கள் வந்து, பிரபுவின் தருமசிந்தனையைத் தடுக்கவில்லை. அவன் சட்டென வாகனம் விட்டு இறங்கி ஓடினான். வழிப்போக்கன் புண்களை எண்ணெயிட்டுக் கட்டி, அவனைத் தன் வாகனத்திலே ஏற்றிச் சத்திரத்துக்குக் கொண்டு சென்று பராமரித்தான். மறுநாள் அவன் புறப்படும் போது, புண்பட்டவனைச் சத்திரக்காரன் பாதுகாப்பிலே

வைத்து, செலவுக்கு இரண்டு பணமும் கொடுத்து, 'ஐயா! இவனைக் கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொள்; இதற்கு மேல் ஏதேனும் நீ செலவு செய்தாலும் நான் வந்து கொடுப்பேன்' என்றான்.

'சாஸ்திரியாரே! இப்போது சொல்லும்; புண் பட்டவனுக்கு அயலான் யார்? என்றார் இயேசுநாதர். சாஸ்திரியும், 'அவனுக்கு உதவி செய்த உத்தமனே அயலான்' என்றான். அதுகேட்ட இயேசுநாதர், 'அப்படியே நீயும் ஜீவியம் செய்' என்றார்.

கேள்விகள்

1. கற்பனைகளிலே முதன்மையானது எது?
2. அயலான் யார்?
3. லேவியன் என்பவன் யாவன்?
4. சமாரியன் என்பவன் யாவன்?
5. யூதர் என்பவர் யாவர்?
6. மதபேதம் சாதிபேதம் இன்றி அனைவரையும் நேசிக்க வேண்டும் என்பது எப்படி வற்புறுத்தப்படுகிறது?

இலக்கணம்

1. அவர், அந்நாள் அரசன், இவ்விஷயம் — இவற்றில் சுட்டெழுத்துச் சொற்கள் எவை?

2. 1. புத்தகம் கொண்டுவா.
   2. கந்தன் மதுரையில் வசிக்கிறான்.
   3. சித்திரை மாதம் வந்தான்.
   4. தாயார் குழந்தையிடம் அன்பாக இருக்கிறாள்.
   5. கண்ணில் தூசி விழுந்தது.
   6. காலையில் படித்தல் நல்லது.

மேற்கண்ட வாக்கியங்களிலுள்ள பெயர்ச் சொற்களைக் குறிப்பிடு. அப்பெயர்ச் சொற்களை முன் வகுப்பிற் படித்த முறையில் வகைப்படுத்துவோம்.

பொருட் பெயர் — புத்தகம்	குணப் பெயர் — அன்பு
இடப் பெயர் — மதுரை	சினைப் பெயர் — கண்
காலப் பெயர் — சித்திரை	தொழிற் பெயர் — படித்தல்

3. கந்தன், தாயார், குழந்தை, தூசி, மாதம், காலை—இவை ஒவ்வொன்றும் என்ன வகையான பெயர்ச்சொல்?

11. தேசீய கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்

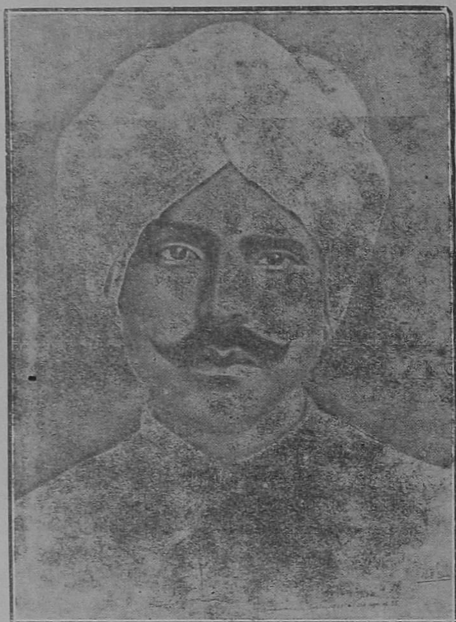
பண்டிதர்	விண்ணுலகம்	சுயேச்சை
பாமரர்	தாயகம்	தொல்லே
வயோதிகர்	கவிதை	வேட்டகம்
ஏகமனதாக	சுயமாக	அர்ச்சகர்
விநோதமான	போதிய	நலிந்து
சமஸ்தானம்	ஆதரவு	பாக்கள்
வித்துவான்	அரண்மனே	ஐயம்

தமிழ் நாட்டில் பண்டிதரும், பாமரரும், பாலரும் வயோதிகரும் ஏகமனதாகக் கொண்டாடி மகிழும் தேசீய கவி பாரதியே யாவர். சிறு குழந்தைகளுக்கு மிகப் பெரிய நீதிகளேயும் கருத்துக்களேயும் விளேயாட்டாக எடுத்துக்கூறும் விநோதமான 'பாப்பா' பாட்டை இயற்றியவரும் இவரே.

பாரதியாரின் தகப்பனர் சின்னச்சாமி ஐயர் என்பவர். திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள எட்டையபுரம் சமஸ்தானத்தில் வித்துவாஞயிருந்தார். இவர் தருக்கம், இலக்கணம், கணிதம் இவைகளில் தேர்ந்தவர். பிறர் உதவியின்றியே கால நிலேக்கேற்ப ஆங்கிலமும் கற்றுக் கொண்டவர். பாரதியாரின் தாய் நற்குண நற்செய்கை வாய்ந்த லட்சுமி தேவி என்பவள்.

பாரதியார் ஐந்து ஆண்டு நிறையும் முன்னே அவருடைய அன்னே விண்ணுலகெய்தினள். தந்தையானவர் தாயற்ற பிள்ளேயைப் பொன்னே போலப் போற்றி வளர்த்து அவருக்குத் தாமே தமிழ் கற்பித்து வந்தார். அந்தக் காலத்தில் எட்டையபுர சமஸ்தானம் தமிழ்க் கவிகளுக்கு ஒரு தாயகமாகயிருந்தபடியால் இளமை முதற்கொண்டே பாரதியாருக்குத் தமிழ்க் கவிதைப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. இயற்கை

யிலேயே கவி உணர்ச்சி ததும்பிக்கிடந்த அவர் மனதில் அவருடைய ஏழு வயதிலேயே யாதொரு முயற்சியு மின்றிச் சுயமாகக் கவிதை எழுந்தன. பதினொரு வயதிலெல்லாம் தமிழ் வித்துவான்கள் கண்டு அதிசயிக்கும் வண்ணம் பெருஞ் சபைகளில்

கொடுத்த அடிகளை அல்லது கருத்துக்களைக் கொண்ட அழகிய பாடல்களை விரைவில் பாடிக் காட்டுவார்.

1897-ம் ஆண்டில், தமது பதினைந்தாம் வயதில் பாரதியார் திருநெல்வேலி சில்லாவிலுள்ள கடயம் செல்லப்பா ஐயர் புதல்வி செல்லம்மாளை

மணந்தார். இதன் பின்பு ஒரு வருடத்திற்குள்ளாகத் தந்தை காலமானுர். ஆதலால் காசியிலுள்ள தமது உறவினர் உதவியால் அங்கே ஒரு வருடம் அவர் கல்வி பயின்று வந்தார். பின்பு திருநெல்வேலி இந்து கலாசாலையில் பயின்ருர். மறுபடியும் 1901-ல் காசி சென்று படித்தார். அங்கே தமிழ் இல்லாததால் சமஸ்கிருத மொழி பயின்று, சர்வ கலாசாலைப் பிரவேசப் பரீட்சையில் முதன்மையாகத் தேறினுர். ஆயினும் போதிய ஆதரவில்லாத நிலையில் கல்விப் பயிற்சியைக் கைவிட நேர்ந்தது.

எட்டையபுரம் ஜமீன்தார் பாரதியாருக்கு அரண்மனையில் உத்தியோகம் கொடுத்தார். இவருடைய சுயேச்சைக் குணமானது இவரை இரண்டு வருடங்களுக்கு மேல் அங்கிருக்க விடவில்லை. 1904-ல் மூன்று மாதகாலம் மதுரைச் சேதுபதி ஹைஸ்கூலில் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்தார். பின்பு சென்னையிலுள்ள உறவினரின் முயற்சியால், 'சுதேசமித்திரனில்' கீர்த்தி மிக்க ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரின் கீழ் உதவி ஆசிரியராக அமர்ந்தார். மற்றும் 'இந்தியா' பத்திரிகையும் நடத்தினுர். 1905-முதல் 1907-வரை இவர் தேசீய இயக்கத்தில் பெரிதும் ஈடுபட்டார்.

பாரதியாரின் வாழ்வில் பெரும் பகுதி புதுச்சேரியிலே கழிந்தது. அங்கு இவர் வறுமையால் பட்ட கஷ்டங்கள் பல. இந்த நிலையிலுங்கூட இவருடைய ஈகைக் குணம் சற்றும் குறையவில்லை. ஒரு தடவை தாம் உடுத்தியிருந்த உடையினையும் தானம் செய்து விட்டுக் கோவணத்துடன் விளங்கினுர். கடன் தொல்லையால் அயர்வுறும் நிலையைக் கேள்வியுற்று 1915-ல் 'சுதேசமித்திரன்' ஆசிரியராக இருந்த

ஏ. ரங்கசாமி ஐயங்கார் இவருக்கு மாதம் 30 ரூபாய் வீதம் அனுப்பி வந்தார். புதுவை முருகேச பிள்ளை என்பவரும் இவருக்கு அடிக்கடி உதவி செய்து வந்தார்.

1918-ல் புதுச்சேரியிலிருந்து இவர் வெளியேறினர். பின் இவர் தமது மாமனர் வசித்து வந்த கடயம் சென்று குடும்பத்துடன் வாழ்ந்துவந்தார். போதிய வருவாய் இல்லாமையால் சிறிது வருந்தினர். 1920-ம் வருடம் மறுபடியும் 'சுதேசமித்திரனில்' ரூபாய் 100 சம்பளத்தில் உதவி ஆசிரியராகச் சென்ருர். இந்தச் சமயம் இவர் தினந்தோறும் திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோவிலுக்குப் போய் வழிபாடு செய்து வந்தார். வழிபாட்டுக்குப் பின்னர் இவர் தாம் எடுத்துச் செல்லும் தேங்காய்ப் பழங்களைக் கோயில் யானைக்குக் கொடுத்து வந்தார். ஒரு நாள் யானை மதங் கொண்டிருந்தபடியால் இவரைத் தூக்கி எறிய, அது முதல் உடல் நலிந்து 1921-ல் உலகை நீத்தார்.

பாரதியார் உயர்ந்த கொள்கையும், அதனை முற்றும் நடைமுறையில் கொண்ட வாழ்வும் உடையவர். சுதந்தரம், சுயராச்சியம் என்று அவர் தவித்துக்கொண்டிருந்தார். உலகில் ஒருவன்கூட வறுமையால் நலியக் கூடாதென ஆவேசமாய்க் கூறியுள்ளார். இவர் பித்தர் போன்றும், துறவி போன்றும் காலம் கழித்தார். குயிற் பாட்டு, கண்ணன் பாட்டு முதலிய உயர்ந்த இலக்கியச் சுவையுள்ள பாக்களையும், பல தேசீயப் பாட்டுக்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார். இவர் எழுதிய பாஞ்சாலி சபதத்தை வாசித்தால் எந்த மந்த புத்தி

யுள்ளவனுங் கூட ஆவேசமும் வீரமும் கொண்டு எழுவான் என்பதில் ஐயமில்லை. தமிழ் இலக்கியத்தில் தேசாபிமானத்தை வளர்த்த பெருமை இவருடையதே யாகும். இவர் ஒரு பெரிய தேசீய கவி.

பயிற்சி

1. **கேள்விகளுக்கு பதில் எழுது:—**

1. பாரதியார் சிறுவராக இருந்தபொழுதே தமிழ் வித்துவான்கள் அதிசயிக்கும் வண்ணம் செய்த காரியங்கள் எவை?

2. பாரதியாரின் வாழ்வில் பெரும்பகுதி எவ்விடத்தில் கழிந்தது?

3. பாரதியார் கடன் தொல்லையால் கஷ்டப்பட்ட சமயத்தில் அவருக்கு உதவி செய்து வந்தவர் யார்?

4. பாரதியாரின் மரணத்திற்கு எச்சம்பவம் காரணமாயிற்று?

2. *தடித்த எழுத்துக்களிலுள்ள வார்த்தைகளுக்குப் பதில் வேறு வார்த்தைகளை அமைத்து எழுது.*

1. பாரதியார் ஐந்து ஆண்டு நிறையும் முன்னே அவருடைய அன்னை **விண்ணுலக கெய்தினள்.**

2. உலகில் ஒருவன்கூட வறுமையால் *நலியக் கூடாதெனக் கூறி* யுள்ளார்.

இலக்கணம்

1. நான் படிக்கிறேன்.	'நான்'—பேசுவோன், தன்மை இடம்
நீ எழுதுகிறாய்.	'நீ'—கேட்போன், முன்னிலை இடம்
அவன் பாடுகிறான்.	'அவன்'—பேசப்படுவோன், படர்க்கை இடம்

தன்மைப் பெயர்கள்: நான், நாம், நாங்கள்.
முன்னிலைப் பெயர்கள்: நீ, நீர், நீங்கள்.
படர்க்கைப் பெயர்கள்: அவன், அவள், அவர், அது, அவை.

2. பாரதியார் காசிக்குச் சென்றார்—இந்த வாக்கியத்திலுள்ள பெயர்ச் சொற்களின் திணை, பால், எண், இடம் இவைகளைக் கூறுக.

3. தமிழ் இலக்கியத்தில் தேசாபிமானத்தை வளர்த்த பெருமை இவருடையதேயாகும். இவ் வாக்கியத்தை இவர் என்ற எழுவாயுடன் அமைத்துக் காட்டு.

12. ஜஹாங்கீர் வழங்கிய தீர்ப்பு

ஈடுபட்டிரு	பிரயோகி	பிரதானி
ஆஸ்தான மண்டபம்	கவனித்த வண்ணம்	பிரயத்தனம்
மணிக்கூண்டு	பர்பரப்பு	ஜாஹீர்
அனுஷ்டித்து	கைம்பெண்	வாரீசு
தயாளராக	பழிக்குப் பழி	சாசுவதம்
சகிக்க முடியாத	மனப்பூர்வம்	

பாரத நாட்டிலே பல சக்கரவர்த்திகள் பல காலங்களில் தோன்றி மக்களுக்கு நடுவு நிலமையான நியாயத்தை வழங்கி வந்தனர் என்ற உண்மை பின் வரும் சரித்திரத்தால் தெளிவாகின்றது.

மொகலாய அரச பரம்பரையில் வந்த ஜஹாங்கீர் என்பவர் அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் குமாரர். அவர் குழந்தைப் பருவம் தொட்டே அன்பிலும் நியாயத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தார். மேலும் தமது குடிகளிடத்தில் மிகவும் நேசமாய் இருந்து வந்தார். அவர் ராஜாவாக முடிசூடிய சிறிது காலத்தில் தமது பிரஜைகளின் வழக்குகளைக் கேட்கும் பொருட்டுத் தமது ஆஸ்தான மண்டபத்தின் முன்பு ஒரு பெரிய மணிக்கூண்டு கட்டி வைத்தார். அதிலுள்ள மணியை இழுத்து அடிப்பதற்கு ஒரு பெரிய நியாயச் சங்கிலியும் அமைத்து வைத்தார்.

ஜஹாங்கீர் அமைத்த நியாயச் சங்கிலியானது ஒரு மணங்கு தனிப் பசும் பொன்னால் செய்யப்பட்டது. அதனுடைய ஒரு நுனி அரண்மனையின் உயரிய ஸ்தூபியிலும், மற்றொரு நுனி கோட்டையின் வெளியே அழகிய யமுனைக் கரையில் ஒரு கம்பத்திலும்

கட்டப்பட்டிருந்தது. அது அறுபது கஜம் நீள முள்ளது. அதில் ஒவ்வொரு கஜத்திற்கும் இடை யிடையே அறுபது மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவ்வித நியாயச் சங்கிலியை அமைத்து முடித் ததும் அரசன் "குடிகளில் யாருக்காவது அவரவர் வழக்குகளுக்குத் தம்மிடம் நீதி கிடைக்க வேண்டு மாஞல், அவர்கள் அந்த நியாயச் சங்கிலியை இழுக்க வேண்டும். உடனே அவர்களுக்குத் தம்மால் நீதி வழங்கப்படும் என்று தண்டோரா மூலம் குடிகளுக்கு அறிவித்தார்." அதன்படி மணியோசை யைக் கேட்டதும், அரசர் தர்பாருக்கு வழக்காளர் களை வரவழைத்து, அவர்களைத் தாம் நேரில் விசாரித்து நியாயம் வழங்கும் பழக்கத்தைக் கையாண்டு வந்தார்.

அரசர் தமது குடிகளுக்கு மட்டுமில்லாமல் ஐந்தறிவுள்ள விலங்குகளுக்கு ஏற்படும் துன்பங் களையும் நீக்கக் கூடிய அத்துணை அருளாளராக விளங்கிஞர். ஜஹாங்கீருடைய மனைவியின் பெயர் நூர்ஜஹான். இவர் உலகத்திலுள்ள அழகிய மாதர் களில் தலைசிறந்தவர். அரசி நூர்ஜஹான் தம் கணவரோடு சேர்ந்து நியாயத்தைக் கண்டுபிடித்துத் தமது குடிகளுக்கு நீதி வழங்குவதில் மிகவும் ஆற்றல் வாய்ந்தவராக விளங்கிஞர். ஆதியில் முதன் முதல் ரோஜாப்பூவிலிலிருந்து உயர்ந்த அத்தர் தயாரிக்கும் முறையைக் கண்டு பிடித்தவர் இந்த உத்தமியே யாவர்.

ஒரு நாள் ஓர் ஏழைப் பெண் தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை அறிவிக்க இந்த நியாயச் சங்கிலியைப் பிடித்திழுத்தாள். அப்பொழுது மணி அடித்தது. அந்தச் சமயம் பாதுஷா அரண்மனையின் அந்தப்

புரத்தில் நூர்ஜஹானுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். மணியோசைக் கேட்டதும் எழுந்து வந்து, நியாயச் சங்கிலியினை இழுத்தவரை தர்பாருக்கு அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டார். அந்தப் பெண் பாதுஷா முன் வந்தாள். அரசர் அவளை விசாரித்ததில் கோட்டைக் குள்ளிருந்து எவரோ சுட்ட குண்டினால் அவள் கணவன் இறந்து போனதாகவும், அதனால் அவள் சகிக்க முடியாத துன்பத்தை அனுபவிப்பதாகவும் அரசருக்குத் தெரியவந்தது.

அரசர் உடனே அரண்மனையிலிருந்து குண்டு பிரயோகித்தவர் யார் என்று அறிந்து வரும்படி தமது ஏவலாளரை அனுப்பி விசாரிக்கக் கட்டளையிட்டார். அவர்கள் அத் தீத் தொழிலைச் செய்தவர் அரசி நூர்ஜஹானே என்று அறிந்து வந்து கூறினர்.

தர்பாரிலே கூடியிருந்த மந்திரிகள், பிரதானிகள், பிரபுக்கள், குடிகள் யாவரும் அரசர் தமது சொந்த வழக்கில் சிக்கிக்கொண்டார். பிறருக்கெல்லாம் நியாயம் வழங்கியவர் தமது சொந்த வழக்கில் எவ்விதம் நியாயம் புரிகிறார் என்பதை அறிய ஆவலுடன் அமர்ந்திருந்தனர். தர்பார் எங்கும் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

சக்கரவர்த்தி மிகுந்த அருளாளர்; மேலும் அவர் சிறந்த நியாயாதிபதி; ஆகையால் உடனே ஒரு துப்பாக்கியினைத் தர்பாரில் வரவழைத்து எல் லோர் முன்னிலையிலும் அதில் குண்டுகளை நிரப்பி, அந்தப் பெண் கையில் கொடுத்தார். அரசர் அவளைப் பார்த்து, ‘என்னுடைய தீர்ப்போ உயிருக் குப் பதில் உயிர்தான்; எனது மனைவியோ உனது கணவனைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொன்று

உன்னைக் கைம்பெண்ணாக்கி விட்டனள். அவ்விதமே நீயும் அவளுடைய கணவனாகிய என்னைச் சுட்டு, அவளைக் கைம்பெண்ணாக்கி விடவேண்டும். நூர்ஜஹானின் நாயகனாகிய நான் இதோ உன் முன்னால் நிற்கிறேன்' என்றனர்.

இந்த நடுநிலைமையான நீதி முறையினைக் கண்டு சபையோர் அனைவரும் திகைத்துப் போயினர். அப்பொழுது அந்தப் பெண், 'அரசே! நான் பழிக்குப் பழி வாங்க விரும்பவில்லை. அரசியாரை நான் மனப்பூர்வமாக மன்னிக்கிறேன்' என்றனள்.

அப்பொழுது பாதுஷா, அவ்விதமானால் இதற்கு மேல் நான் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. நூர்ஜஹானுக்கு நான் பல கிராமங்கள் மானியமாக வழங்கியிருக்கிறேன். அவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பாதியினை இன்றுமுதல் நான் உனக்கு உரிமையாக்குகிறேன்' என்று கூறிப் பட்டயம் எழுதி வைத்தார். குறித்த இனம் நிலங்கள் இன்றுவரை அந்தப் பெண்ணின் பரம்பரையில் இருந்து வருவதாகவும் அதனை அவர்களே சாசுவதமாக அனுபவித்து வருவதாகவும் மக்கள் கூறுகின்றனர்.

இந்த மொகலாய அரசரைப்போலத் தமிழ்நாட்டில் சோழ மண்டலத்தை ஆண்ட மனுநீதிகண்ட சோழரும் குடிகளின் குறைகளை நேரில் விசாரித்து நியாயம் வழங்கினர். குறையுள்ளவர்கள் எவரும் அரண்மனை முன் கட்டித் தொங்கிய 'ஆராய்ச்சி மணி'யை அசைத்தால், உடனே அவர்களை அரசர் விசாரித்துத் தகுந்த நீதி வழங்கி வந்தார்.

பயிற்சி

1. கீழ்க்கண்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுதுக:—

1. ஜஹாங்கீரின் இயல்பு என்ன?

2. நியாயச் சங்கிலி அமைக்கப்பட்டிருந்த விதமென்ன?

3. ஜஹாங்கீர் எவ்விதம் மிகுந்த அருளாளராக விளங்கினர்?

4. நியாயம் வழங்குவதில் ஜஹாங்கீருக்குத் துணைபுரிந்தவர் யார்? அவருடைய பெயர் எதனுல் விளங்கும்?

5. ஏழைப் பெண் நியாயச் சங்கிலியை இழுத்த காரண மென்ன?

6. தர்பார் எங்கும் பரபரப்பு ஏற்படக் காரண மென்ன?

7. ஜஹாங்கீர் செய்த தீர்ப்பு யாது? ஏழைப் பெண்ணுக்கு மானியம் வழங்கப்பட்ட விவரம் யாது?

8, அரசர் நீதி வழங்கிய முறையில் நீ அறிந்த வேறு கதை எழுது.

இலக்கணம்

2. 1. ஈடுபடு, நீதி வழங்கு—இவற்றைத் தனித்தனி வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுது.

2. அரசி—ஆண்பால் என்ன?

3. ஏழைப் பெண் நியாயச் சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்தாள். அப்பொழுது மணியடித்தது—ஒரே வாக்கியமாக்கு.

4. மேல் வாக்கியங்களை, 'இழுக்கப்பட்டது' அடிக்கப்பட்டது, என்ற வார்த்தைகள் வரும்படி மாற்றி எழுது.

13. குமணன் தலைக்குக் கோடிப் பொன்

களஞ்சியம்	மரபு	கவியரசர்
வரையாது	அயலான்	புவியரசர்
வள்ளல்	கையமை	முகமன்
சான்றோர்	உவகை	அளவளாவினர்
ஆதி	அறம்	கவிவாணர்
உலோப குணம்	சிந்தனை	அவைக்களம்
கொடை	பறையறைவித்தான்	அமைச்சர்
இன்றுதொட்டு	சஞ்சலம்	பதைபதைத்து

முன்னொரு காலத்தில் கொங்கு நாட்டின் ஒரு பகுதி குமண நாடெனப் பெயர்பெற்று விளங்கியது. அந்நாடு குமண நகரமெனும் பெயர் வாய்ந்த நகரத்தைத் தலை நகராகக் கொண்டிருந்தது. அதை ஆண்ட குமண மன்னர் கல்விக் களஞ்சியமாகவும் கருணைக் கடலாகவும் வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலாகவு மிருந்தார்.

அம்மன்னருக்கு அமணன் என்ற சகோதரன் ஒருவனிருந்தான். அவன் பொருளாசை கொண்டவன்; ஏழைகளையும் சான்றோர்களையும் வெறுப்பவன். அவனிடத்திலும் ஆதியில் சில நற்குணங்கள் இருந்தன. அவை நாளடைவில் அவனுடைய உலோப குணத்தினால் மங்கிப்போயின. குமண மன்னரது கொடையினால் பொக்கிஷத்திலுள்ள பணம் முழுமையும் செலவாகி விடுமென்று அமணன் பெருங் கவலை அடைந்தான்.

ஒரு நாள் அமணன் தமயனை நோக்கி, 'அண்ணா' பணமில்லாதவர் பிணமென்பதை நீர் அறியீரோ? வறுமையில் உழன்று சோற்றுக்கு

அலேயும் புலவரே செல்வத்தைப் பழிப்பவர். எட்டாத பழத்துக்குக் கொட்டாவி விடும் இவர்கள் 'சீ! சீ! இந்தப் பழம் புளிக்கும்' என்று கூறிய நரியைப் போன்றவரன்ரோ? எனினும் இவர்கள் நெய்க் குடத்து எறும்பு போலச் செல்வரைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிருர்கள். இத்தகைய செல்வத்தின் அருமையினே அறியாது, 'கொடை, கொடை' என்று கூறிக் கொடுத்து அழிந்தவர் மூடரே யன்ரோ!' அண்ணு, செல்வம் ஒழிந்தபின் எப்படி நீர் அரசு புரிவீர்! விழலுக்கு நீர் இறைப்பதுபோல் வீணர்களான புலவர்களுக்குப் பணத்தைக் கொட்டிக் கொடுக்கிறீர். ஐயோ! உமது வறுமை உம்மோடு நிற்குமா? அது நமது மரபினேயே அழித்து விடுமன்ரோ? இன்று தொட்டு அந்த அரசை எனக்குத் தந்து நீர் காட்டுக் குப்போகவேண்டும்' என்று கூறினர்.

குமண மன்னர் அமணன் கூறியதைக் கேட்டு அவனுடைய அறியாமைக்கு இரங்கினர். பிறகு தம்பியை நோக்கி, அயலான் ஒருவன் இரக்கினும் மகிழ்ச்சியோடு அளிக்கத்தக்க இந்த அரசுச் செல்வத் தைக் காப்பதற்கு உரிமை வாய்ந்த நீ கேட்ட பொழுது 'இல்லே' என்று கூறுவேஞே? இனி நீ அறிவிலும் கொடையிலும் சிறந்து நெடுங்காலம் அரசு செலுத்த வேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம்' என்று சொல்லிச் சில நற்போதனேகளும் செய்தார்.

குமண மன்னர் அமணனுக்கு அரசை அளித் துக் காடு செல்வதை அறிந்த நகர மாந்தர் தாயைப் பிரியும் குழந்தைகளேப் போலக் கதறினர்கள். அவர் களிற் சிலர் அமணனேடு நாட்டில் வாழ்வதைப்

பார்க்கிலும், குமண மன்னரோடு காட்டிற்குப் போவதே நன்றென்று துணிந்தனர். இவ்வாறு பெருந் துயரத் தோடு வருந்திக் கதறிக்கொண்டு தன்னைச் சூழ்ந்த மக்களையெல்லாம் கையமைத்து குமண மன்னர் அவர் களுக்குப் பலவிதமாகத் தேர்தல் கூறிக் காட்டை நோக்கி நடந்தார்.

அமணனே உவகையோடு அரசனானான். அவன் அறத்தையும் அருளையும் அன்பையும் நோக்காது, செல்வப் பொருளையே நோக்கி வாழ்ந்தான். பேராசை கொண்ட அவன் குமண மன்னரைப்பற்றி பின்வருமாறு கருதலுற்றான்.

'நமக்கு அஞ்சித் தமையனார் நாட்டைவிட்டுக் காடு சென்றார். எவர்க்கும் இனியவராயிருந்த அவர், நண் பர்களின் உதவியால் பல படைகளும் பெற்று இங்குச் சேர்ந்து நம்மோடு போர்புரிதலும் கூடும். எனவே வருமுன் காத்தல் அறிவுடைமைக்கு அழகாகும்'.

இவ்வாறு கருதிய அமணனது உள்ளத்தில் மிகக் கொடிய சிந்தனை தோன்றியது. 'குமண மன்னர் தலையைக் கொணர்பவருக்குக் கோடிப் பொன் அளிக்கப் படும்' என்று அவன் பறையறைவித்தான். இதைக் கேட்டு நகர மாந்தர் பதைத்தனர். சிலர் செவியைக் கையால் புதைத்தனர். சிலர் புரண்டு அழுதனர். சிலர் செயல்மறந்து ஏங்கி நின்று பெருமூச்சு விட்டனர். இச் செய்தி காட்டிலிருந்த குமண மன்னர் காதிலும் விழுந்தது. அவர் சிறிதும் சஞ்சலம் அடைய வில்லை.

அந்நாளில் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்னும் புலவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் வறுமைப் பிணியால் மிகவும் வாடி வருந்திக் கொண்டிருந்தார். ஒரு சமயம் அவர் நண்பரான பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் அவரிடம் வந்தார். புலவரிருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சுகம் வினவிய பின்னர், சித்திரனார் சாத்தனாருக்குக் குமண மன்னரது பெருவண்மையினை அறிவித்தார்.

சாத்தனார் குமண மன்னரைக் காணப் புறப்பட்டார். புலவர் குமண நாடு அடைந்தபின் வள்ளல் காடு சென்றமை அறிந்தார். அவ்வழியே தொடர்ந்து அவரைக் காணத் துணிந்து அவர் வசித்த கானகம் தேடிச் சென்றார் புலவர்.

காட்டிலே கவியரசர் புவியரசரைக் கண்டார். அரசர் அவருக்கு முகமன் கூறி, 'உமது வரவு நல்வரவா குக!' என்றார். வள்ளலும் புலவரும் அளவளாவினர். பிறகு புலவர் தமது வறுமை நிலையை வெளியிட்டு ஒரு கவி பாடினார்.

அந்தக் கவியின் அருமையை நன்கு அறிந்த குமண மன்னர் 'ஐயோ! இந்தப் புலவர் நான் அரசனாகி இருந்த காலத்தில் வந்தாரில்லையே! இவர் கலி நீங்கப் பொன்னும் மணியும் என் கை நிறைய வாரி வழங்கி யிருப்பேனே!' என்று நெடுநேரம் வருந்தினார். முடி வில் தம் தலைக்கு விலையாகச் செம்பொன் கோடி தருவ தாகத் தம்பி வாக்களித்திருத்தலின், கவிவாணருக்குத் தம் தலையையே கொடுத்து, அவர் வறுமை நோயைக் களையலாம் எனத் துணிவு கொண்டார்.

பிறகு அவர் தமக்குள் மகிழ்வெய்தித் தம் கை வாளை உருவிக்கொண்டே கவியரசை நோக்கி "அருங்கவிப் புலவரே! நான் நாடு ஆண்டு கொடை

வழங்கி வந்த காலத்தில் என்னை அடைந்தீர் இல்லை. இப்பொழுது நான் கொடுக்கத் தக்கது எனது தலையே. இதற்கே எனது தம்பி கோடிப் பொன் கொடுப்பதாகப் பறை சாற்றியுள்ளான்.

ஆதலின், என் தலைதனைக் கொண்டுபோய் என் தம்பியிடம் கொடுத்துப் பொன்னைப் பெற்று உமது வறுமையை நீக்குவீர்'' என்ற கருத்தடங்கிய,

அந்தநாள் வந்திலை அருங்கவிப் புலவோய்
இந்தநாள் வந்து நீ. நொந்தெனை அடைந்தாய்:
தலைதனைக் கொடுபோய் தம்பிகைக் கொடுத்து
விலைதனைக் கொண்டுன் வறுமைநோய் களையே.

என்று கூறித் தலை தாழ்த்தினர். அச்செயல்கண்டு புலவர் பெருவியப்பும் பேருவகையும் எய்தப் பெற்றார். 'கைகளால் அவர் தாமே தன் தலையைக் கொய்து கொண்டால் என் செய்வோம்' என்று அஞ்சி, புலவர் அரசர் கையினின்றும் வாளை வாங்கிக் கொண்டார்.

உடனே புலவர் வாளொடு அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு அமணன் என்றழைக்கப்படும் இளங்குமணன் அவைக்களம் நோக்கி விரைந்து சென்றார். குமணனது வாள் புலவர் கையில் இருபதைக் கண்டு அவையோர் திடுக்கிட்டனர். அமணன் மனங்கலங்கினன். புலவர் தாம் காடு சென்றதையும் குமணன் கூறியதையும் குமணனது கொடைச் சிறப்பையும் எடுத்துக் கூறினர். புலவர் கூறிய குமணன் பெருங்குணத்தையும் அதற்குச் சான்றாக அவர் கையில் விளங்கிய குமணனது வாளையும் கண்டு அமணன் நல்லுணர்வும் இரக்கமும் பெற்றுக் கண்ணீர் உகுத்தான்; பலவாறு புலம்பி அழுதான். புலவர் அவரைத் தேற்றிக் குமண மன்னர் இருந்த வனத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அமணன் குமண மன்னர் அடிகளிலே விழுந்து, 'அண்ணா! இனி நீர் அரசாட்சி விரும்பாது மறுப்பின்

என்னுயிரை நானே மாய்த்துக் கொள்வேண்டும் என்று அழுதான். புலவரும் கசிந்துருகி, அமணனை ஆதரித்துப் பேசினார். அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்கிக் குமண மன்னர் மீண்டும் முடி புனைந்து அரசரானார். தம்பியும் அண்ணனோடு ஒருமனப்பட்டு வாழ்ந்தான்.

பயிற்சி

1. *கேள்விகளுக்கு பதில் எழுது:—*

1. அமணனது குணங்கள் குமணனது குணங்களிலிருந்து எவ்விதம் மாறுபட்டிருந்தன?

2. அமணன் நாட்டைத் தன்னிடம் ஒப்பிவிக்க வேண்டும் என்று குமண மன்னரிடம் கேட்டபொழுது குமண மன்னர் என்ன செய்தார்?

3. அமணன் காட்டிற்குச் சென்ற குமண மன்னரைக்கொல்லக் கருதிய காரணம் என்ன?

4. காட்டிலிருந்த குமண மன்னரைக் காணச் சென்றவர் யார்? அவருடைய வறுமைப் பிணியைக் குமண மன்னர் எவ்விதம் போக்க நினைத்தார்?

5. குமண மன்னர் திருப்பவும் அரசு பெற்றது எவ்விதம்?

2. 1. இன்றுதொட்டு, பறையறைவித்தார், பதை பதைத்து, முகமன் கூறி—தனித்தனி வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுது.

2. அவைக்களம், போர்க்களம் / அரம், அறம் / கவியரசர், புவியரசர் / வன்மை, வண்மை } அர்த்தத்தில் எவ்விதம் வித்தியாசப் படுகின்றன?

3. ஆதி — எதிர்ப் பதம் என்ன?

4. குமணன் காடு அடைந்தான்—இந்த வாக்கியத்திலுள்ள பெயர்ச் சொற்களுக்குத் திணை, பால் எண், இடம், வேற்றுமை இவைகளை எழுதுக.

இலக்கணம்

3. 1. குமண மன்னர் அமணனுக்கு அரசை அளித்தார். இச் செய்தியை அறிந்த நகர மாந்தர் வருத்தப்பட்டனர். புலவர் குமண மன்னரைத் தேடிச் சென்றார்.

தடித்த எழுத்துக்களிலுள்ள வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு பொருளின் தொழிலைத் தெரிவிக்கிறது. இவ்விதம் ஒரு பொருளின் தொழிலைக் காட்டும் சொல் வினைச்சொல் எனப்படும். மேற்கண்ட வினைச் சொற்களில் அளித்தார், வருத்தப்பட்டனர், சென்றார் இவை அர்த்தம் முடிந்து நிற்பவை. இவை வினைமுற்றுகள் ஆகும்.

2. அறிந்த—இந்த வினைச் சொல் அர்த்தம் முடிவு பெறாமல் மாந்தர் என்ற பெயர்ச் சொல்லைத் தழுவி நிற்கிறது. இது பெயரெச்சம் ஆகும்.

3. தேடி—இந்த வினைச்சொல் அர்த்தம் முடிவுபெறாமல் சென்றார் என்ற வினையைக் கொண்டு முடிகிறது. இது வினையெச்சம்.

4, வினைமுற்று, பெயரெச்சம், வினையெச்சம் இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் இப்பாடத்திலிருந்து மூன்று உதாரணங்கள் எடுத்து எழுது.

14. இரண்டு வியாபாரிகள்

கொண்டாடினார்கள்	கீறி	குறுக்காக
சீமான்	உறுதியாய்	யோக்கியன்
நெடுங்காலமாக	கடுமை	பறிபோய்விட்டது
கரியுண்டு	கையிருப்பு	பைத்தியம்

முன்னொரு காலத்தில் கிரிபுரியில் இரண்டு வியாபாரிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் மண் பானைகளும், விளையாட்டுச் சாமான்களும் வாங்கி விற்று சீவனம் செய்து வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் நல்ல குணமும், நல்ல ஒழுக்கமும் உடையவன்; எல்லோரும் குணசீலனென்று அவனைக் கொண்டாடினார்கள். மற்றொருவன் பேராசை பிடித்தவன். ஒரு நாள் இருவரும் அனந்தபுரம் என்னும் நகரத்திற்கு மண் பாண்டங்களை விற்பதற்காகச் சென்றார்கள்.

அந்நகரிலே ஒரு வீட்டில் ஒரு சிறு பெண்ணும், அவளுடைய பாட்டியும் வசித்து வந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு பெரிய சீமான் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; இப்பொழுது தரித்திரத்தால் கஷ்டப்பட்டு வந்தார்கள். அவர்கள் வீட்டில் தாலமொன்று இருந்தது. அதனைச் சட்டி பானைகளுக்கிடையே போட்டு வைத்திருந்தார்கள். நெடுங்காலமாக உபயோகத்தில் இல்லாததால், அது அழுக்குப் படிந்து, கரியுண்டு போயிருந்தது. அது தங்கத்தாலம். ஆனால் வீட்டிலுள்ள கிழப் பாட்டிக்குக் கூட அது தங்கமென்பது தெரியாது.

அவர்கள் வீட்டினருகே பேராசை பிடித்த வியாபாரி ‘சட்டி பானை வேண்டுமோ, சட்டி பானை ?’ என்று கூவிக் கொண்டே போனான். வீட்டுக்குள் இருந்த சிறு பெண் ஆவலோடு வெளியே

வந்து பார்த்துவிட்டு தன் பாட்டியிடம் போய்த் தனக்கு ஏதாவது விளையாட்டுப் பாத்திரம் வாங்கிக் கொடுக்கும்படி கேட்டாள்.

'நாம் ஏழைகள், எதைக் கொடுத்து பாத்திரம் வாங்குவது ?'

'ஏன், பாட்டி ! இந்தத் தாலம் இருக்கிறது. இதனால் நமக்கு ஒரு உபயோகமும் இல்லை. இதைக் கொடுத்து வாங்கலாமே !'

கிழவி வியாபாரியை உள்ளே வரும்படி செய்து அவனிடம் தாலத்தைக் கொடுத்து, 'இதை எடுத்துக் கொண்டு, பதிலாக ஏதாவது விளையாட்டுப் பாத்திரம் இந்தக் குழந்தைக்குக் கொடு' என்று சொன்னாள்.

வியாபாரி தாலத்தைக் கையிலெடுத்து, அதைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். தங்கமோ என்று சந்தேகங்கொண்டான். அதைத் தன் கையிலிருந்த ஆணியால் கீறி நல்ல தங்கமென்று உறுதியாய்த் தெரிந்து கொண்டான். பிற்பாடு பதிலுக்கு ஒன்றும் கொடாமலே அடித்துக் கொண்டு போய்விடலாமென்று எண்ணி, 'இது என்ன பெறும் ! அரைக்காசு கூடப் பெறாதே !' என்று சொல்லித் தாலத்தைக் கீழே எறிந்து விட்டுப் போய் விட்டான்.

சிறிது நேரம் கழித்துக் குணசீலனை வியாபாரி, 'சட்டி பானை வேண்டுமோ, சட்டி பானை !' என்று கூவிக்கொண்டு அந்த வீட்டருகே வந்தான். அப்போது அந்தச் சிறு பெண் வெளியே போய்ப் பார்த்துவிட்டுத் தன் பாட்டியிடம் பாத்திரம் வாங்கிக் கொடுக்கும்படி சொன்னாள். கிழவி, 'என் கண்ணே !

முதலில் வந்தவன் தாலத்தைக் கீழே எறிந்துவிட்டுத் திரும்பிக் கூடப் பாராமற் போய் விட்டான். கொடுப்பதற்கு வேறே என்ன நம்மிடம் இருக்கிறது?' என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டாள்.

'பாட்டி! அவன் கடுமையாகப் பேசுகிறவன். இவன் அப்படிப்பட்டவன் அல்லனென்று தோன்றுகிறது. இவனிடத்தில் கடுமை இல்லை. மலர்ந்த முகமுடையவன். அநேகமாய் இவன் தாலத்தை எடுத்துக்கொள்வான்.'

'அப்படியானல் கூப்பிடு' என்ருள் கிழவி. அவன் வீட்டுக்கு வந்ததும், கிழவி தாலத்தை அவன் கையில் கொடுத்தாள். அவன் அது நல்ல தங்கமென்று தெரிந்து, 'இந்தத் தாலம் பல ஆயிரம் பொன் பெறும். இதை வாங்குவதற்கு என் கையில் பொருளில்லை' என்ருன்.

'ஐயா! உமக்கு முன்னல் இங்கே வந்த வியாபாரி அரைக்காசு கூட இது பெருதென்று சொல்லித் தரையில் எறிந்துவிட்டு விரைவாய்ப் போய்விட்டார். நல்ல குணமுள்ள நீர், உமது கையினல் தொட்ட புண்ணியத்தினலேதான் இந்தத் தாலம் தங்கமாக மாறி இருக்க வேண்டும். எங்களுக்கு ஏதாவது கொடுத்துவிட்டு இதை நீரே எடுத்துக் கொண்டுபோம்' என்ருள் கிழவி.

குணசீலனிடத்தில் ஐந்நூறு பொற்காசும், ஐந்நூறு பொற்காசு பெறக்கூடிய சாமான்களும் இருந்தன. அவ்வளவையும் அவர்கள் கையில் கொடுத்து 'என் கையிருப்பெல்லாம் இந்தத் தராசும், பையும், எட்டுப் பொற்காசுந்தான்.

இவைகள் எனக்கு இருக்கட்டும். என்னிடமிருந்த மற்றெல்லாப் பொருள்களும் உங்களுடையனவே' என்று சொன்னான். பின்னர் தாலத்தை எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து விடைபெற்று மிக்க வேக மாகத் தன் ஊரை நோக்கி நடந்தான். வழியில் குறுக்காக ஓடிக்கொண்டிருந்த ஆற்றின் அருகில் வந்து சேர்ந்ததும், அங்குள்ள படகுக்காரனிடம் எட்டுப் பொற்காசுகளையும் கொடுத்துப் படகில் ஏறிக்கொண்டு விரைவாக நதியைக் கடந்து செல்லலானான்.

இதற்கு மத்தியில் பேராசைக்காரனான வியாபாரி பாட்டியும் பேத்தியும் இருக்கும் வீட்டிற்கு மறுபடியும் வந்து, 'ஏதாவது கொடுக்கிறேன்; அந்தத் தாலத்தைக் கொண்டுவா' என்று பேத்தியிடம் கூறினான். பாட்டிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. 'அது தங்கத் தாலம்; பல ஆயிரம் பொன் பெறக்கூடியது. நீ அரைக்காசு கூடப் பெறாதென்று சொல்லிவிட்டாயே! யோக்கியனான வேறொரு வியாபாரி வந்து ஆயிரம் பொன் கொடுத்து அதைப் பெற்றுக்கொண்டு போய் விட்டான்' என்று எரிந்து கூறினாள்.

பேராசைக்காரன், 'பறி போய்விட்டதே! பல ஆயிரம் பொன் பெறுமான தாலம் பறி போய்விட்டதே!' என்று கதறினான். அது முதல் அவன் பைத்தியம் பிடித்துத் திரியலானான்.

பயிற்சி

1. கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது :—

1. ஒரு நாள் இரண்டு வியாபாரிகளும் அனந்தபுரம் போய் என்ன செய்தார்கள் ?

2. பேராசை பிடித்த வியாபாரியின் சத்தத்தைக் கேட்டதும் சிறு பெண் பாட்டியிடம் என்ன சொன்னாள் ?

3. பாட்டி பேராசைக்காரனை வியாபாரியினிடம் தாலத்தைக் கொடுத்ததும் அவன் என்ன செய்தான்?

4. பாட்டிக்கும் பெண்ணுக்கும் தங்கள் வீட்டிலிருந்த தாலம் தங்கத் தாலம் என்று எப்பொழுது தெரியவந்தது?

5. பாட்டியையும் பெண்ணையும் ஏமாற்றக் கருதியவன் யார் ?

2. 1. கையிருப்பு, அதுமுதல், தெருத் தெருவாக—வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுது.

2. வீட்டினருகே, அப்படிப்பட்டவனல்லனென்று — தனித் தனிப் பதங்களாகப் பிரித்து எழுது.

3. புண்ணியம், யோக்கியன், லாபம்—எதிர்ப்பதம் எழுது.

4. பரி, பறி
கீரி, கீறி
எரிந்து, எறிந்து — அர்த்தம் எவ்விதம் மாறுகிறது?

3. தடித்த எழுத்துக்களிலுள்ள வார்த்தைகளுக்குப் பதில் வேறு வார்த்தைகளை அமைத்து எழுது:—

1. அவனைக் **கொண்டாடினார்கள்.**

2. பேராசைக்காரனை வியாபாரி தாலத்தை **அடித்துக் கொண்டு போக நினைத்தான்.**

3. குணசீலன் **குளிர்ந்த முகமுடையவன்**

இலக்கணம்

1. 1. பாட்டி தாலத்தை **விற்ருள்.**

2. பாட்டி தாலத்தை **விற்கிருள்.**

3. பாட்டி தாலத்தை **விற்பாள்**

மேற்கண்ட வாக்கியங்களில் தடித்த எழுத்துக்களிலுள்ள வார்த்தைகளைக் கவனி.

விற்ருள்—நடந்த செய்கையைத் தெரிவிக்கிறது—இறந்தகாலம்.

விற்கிருள்—நடக்கிற செய்கையைத் தெரிவிக்கிறது—நிகழ்காலம்

விற்பாள்—நடக்கும் செய்கையைத் தெரிவிக்கிறது—எதிர்காலம்

2. 1. வினைமுற்று, திணை, பால், எண், இடம், காலம் இவைகளை தெரிவிக்கும்.

விற்ருள்—வினைமுற்று, உயர்திணை, பெண்பால், ஒருமை எண், படர்க்கை இடம், இறந்தகாலம்.

2. குணசீலன் தாலத்தை வாங்கினன்—இந்த வாக்கியத்திலுள்ள வினைமுற்றுக்கு இலக்கணம் கூறு.

3. கொடு—இதிலிருந்து உயர்திணை, ஆண்பால், ஒருமை, படர்க்கை, நிகழ்கால வினைமுற்று எழுது.

15. பழியோரிடம் பாவமோரிடம்

பொதிமாடு	அக்குள்	சாட்சி
கூச்சல்	நாணம்	ஞாபகம்
பேரிரைச்சல்	தமக்கு	பிரமாணம்
தருணம்	அகலம்	துணிகரம்
தகராறு	தஸ்தாவேசு	குற்றஞ்சாட்டு
ஏளனம்	சப்-இன்ஸ்பெக்டர்	பண்ணைக்காரன்

குளத்தூர்ப் பட்டினத்துக்குச் செல்லும் ரஸ் தாக்களிலெல்லாம் சந்தைக்குப் போகும் மக்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். சிலர் பொதி மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டும், வேறு சிலர் கறிகாய்களும் பழங்களும் தானியங்களும் நிரம்பிய கூடைகளைச் சுமந்து கொண்டும் சென்றனர். குளத்தூர்ப் பட்டினத்துச் சந்தையில் ஆண்களும் பெண்களும் நிறைந்து, மனிதர் கூச்சலும் மாடுகள் கத்தும் ஒலியும் தாங்க முடியாத பேரிரைச்சலாக இருந்தன. அரசலூரிலிருந்து .வந்த இருளப்பன் ஓர் இடத்தில் சாமான்களைப் பரப்பிக் கொண்டு விலைக்கு வாங்கும் மக்களை எதிர்நோக்கி யிருந்தான்; திடீர் என்று ஒரு சிறிய மணிக்கயிறு கீழே கிடக்கக் கண்டான்; ஏதாவது கட்ட அது உதவாதா என்று நினைத்து அதைக் கையில் எடுத்தான்; அவன் எடுத்துச் சுருட்டித் தன் மடிச்சீலைக்குள் வைக்கப் போகும் தருணத்தில், அண்டை வீட்டுக்காரனை கிருஷ்ணன் தன்னை உற்று நோக்குவதைக் கண்டான்.

சில காலத்திற்கு முன் இவ்விருவருக்கும் ஏதோ வர்த்தக விஷயமாய்த் தகராறு இருந்தது; இன்று வரையில் எதிரியாகவே இருந்தார்கள் இருவரும். ஆகையால், தரையிலிருந்த அற்ப மணிக் கயிற்றை எடுத்ததற்காக அவன் தன்னை ஏளனம் செய்ய

வானே என்று இருளப்பன் அக் கயிற்றை முதலில் அக்குளில் மறைக்க முயன்ருன். பின்னர் தன் மடிச் சீலேக்குள் மறைத்துவிட்டுச் சிறிது நாணந் தோன்றத் தன் வேலேயைப் பார்க்கத் தொடங்கினன்.

சந்தையில் வியாபாரம் மும்முரமாயிருந்தது. ஏற்கெனவே அநேக மக்கள் சாமான் வாங்கி விட்டுத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். வெயிலோ தாங்க முடியவில்லே. மக்கள் தவித்துப் போனூர்கள். தீடீர் என்று சந்தைப் பக்கமாய்ப் பறை அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. பறையடிப்பவன் பின்வருமாறு தமுக்கு அடித்தான்; 'இதனுல் சகலமான மக்களுக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில், இன்று காலே புளியம் ரஸ்தாவில் நூறு ரூபாய் நோட்டும் சில முக்கியமான தஸ்தாவேசுகளும் அடங்கிய தோற்பை ஒன்று தவறிவிட்டது. எடுத்தவர்கள் தயவுசெய்து போலீஸ் சப்-இன்ஸ்பெக்டரிடமாவது, மணலூர் மேடை சுப்பிரமணிய முதலியாரிடமாவது கொடுத்து விடவேண்டும். கொடுப்பவருக்குப் பத்து ரூபாய் வெகுமதி அளிக்கப் படும்.'

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஒரு போலீஸ் சேவகன் இருளப்பன் இருக்கும் இடம் வந்து, 'ஏ இருளப்பா! நீ என் கூடவரவேண்டும். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் எஜமான் உன்னேப் பார்க்க விரும்புகிருர்கள்' என்ருன். இருளப்பன் ஆச்சரியமும் கவலேயும் அடைந்து எழுந்து போலீஸ் சேவகனேத் தொடர்ந்து வெளியே சென்ருன்.

பருத்த தேகத்தோடும் காரியக் குறியோடும் அதிகார ஆடம்பரத்தோடும் தம் சாய்வான நாற்

காலியில் சாய்ந்துகொண்டு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இருளப்பனை எதிர்நோக்கியிருந்தார்; இருளப்பனைக் கண்டதும், உடனே காரியப் பேச்சைத் தொடங்கினர்.

'இருளப்பா! இன்று காலை மணலூர் மேடை சுப்பிரமணிய முதலியாருடைய பணப் பை உனக்கு அகப்பட்டதைப் பார்த்ததற்குச் சாட்சி இருக்கிறது' என்ருர்.

இருளப்பன் திகைத்துப் போய் சப்-இன்ஸ்பெக்டரைத் பார்த்து 'நான் எடுத்ததாகவா சொல்லுகிருர்கள்?' என்று கேட்டான்.

'ஆம்'

'ஆ! அதை நான் பார்த்ததுகூட இல்லையே!'

'நல்லது! நீ எடுக்கும்போது பார்த்த சாட்சி இருக்கிறது.'

'ஆ! ...., நான .... என்னையா?........பார்த்தது யார்?'

'கிருஷ்ணன்'

இருளப்பனுக்கு இப்பொழுது தான் ஞாபகம் வந்தது; விஷயமெல்லாம் விளங்கிற்று. கோபத்தால் கண்கள் சிவந்தன. 'ஆ! அவன பார்த்தான்? ஆம், ஆம்! இந்த மணிக்கயிற்றை எடுக்கப் பார்த்தான்! பாருங்கள் எஜமான்களே! இதோ இருக்கிறது!' என்று பரபரப்போடு தன் மடிச்சீலைக்குள் கையை விட்டுத் தடவி ஒரு துண்டுக் கயிற்றை வெளியே எடுத்தான்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டரோ அவநம்பிக்கை தோன்றத் தலையசைத்து, 'இருளப்பா! கிருஷ்ணன்

போன்ற தக்க மனிதன் இந்த மணிக்கயிற்றைப் பணப்பை என்று தப்பாக நினைப்பானு? நான் நம்பவே மாட்டேன்' என்ருர்.

இருளப்பன் ஆவேசத்தோடு கையை உயர்த்தி, 'எஜமான்களே! கடவுளாணை! நான் அதைப் பார்த்ததே இல்லை' என்று பிரமாணம் செய்தான்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர், 'அடே! கள்ளப் பிரமாணம் செய்யாதே!' என்று அதட்டினுர்.

'ஐயா! நான் பார்த்ததும் இல்லை; எடுக்கவும் இல்லை; அநியாயம்! அநியாயம்!! இப்படி ஒருவனுக்கு மற்ருெருவன் கேடு சூழ இடம் கொடுக்கலாமா?' என்று இருளப்பன் கூச்சலிட்டான்.

ஆயினும் இருளப்பன் மீது நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை. அவன் வேண்டிக் கொண்டதின் மேல், சப்-இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணனை நேரில்விட்டு மூதலித்தார். பகைவனே அமைதியாயும் துணிகரமாயும் பலமுறை குற்றம் சாட்டினுன். இரண்டு நாழிகையாக இருவரும் நின்று கொண்டிருந்தனர். வார்த்தைகள் தடித்தன. முடிவில் இருளப்பன் தன்னைச் சோதிக்க வேண்டுமென்று பிடிவாதம் செய்தான். சோதனையில் பணப்பையாவது அதிலுள்ள ஆதரவுகளாவது ஒரு சுவடும் துலங்கவில்லை. சப்-இன்ஸ்பெக்டர் கலக்கமடைந்து, "பின்னுல் ஏதாவது துப்புத் தெரியாதா! பொறுத்துப் பார்ப்போம்" என்று சொல்லி இருளப்பனை அனுப்பிவிட்டார்.

மறுநாள் பிற்பகலில், நாகாலாபுரம் சோமு முதலியாரது பண்ணைக்காரனுன பொன்னன் பணப்பை

யையும் அதிலடங்கிய ரூபாய், தஸ்தாவேசுகளே யும் கொண்டு போய் மணலூர் முதலியாரிடம் கொடுத்து விட்டான்; தானே வழியில் கண்டெ டுத்ததாகவும் தனக்குப் படிக்கத் தெரியாததால் பிறரிடம் காட்டி விஷயம் தெரிந்த பின்பு வந்த தாகவும் சொன்னுன்.

இச்செய்தி இருளப்பனுக்கு எட்டியதும் அவன் மனம் நிம்மதியடைந்தது. ஆனல் ஊரார் அவனே நம்பவில்லே.

பயிற்சி

1. கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது:—

1. இருளப்பன் யாரைக் கண்டு நாணம் அடைந்தான்? ஏன்?

2. திடீரென்று சந்தையில் ஏற்பட்ட குழப்பம் யாது?

3. சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இருளப்பனே அழைத்து என்ன விசாரித்தார்?

4. நீ பார்த்துள்ள சந்தை ஒன்றின் விவரத்தை ஐந்து வாக்கியங்களில் எழுது.

2. 1. கரி, கறி—அர்த்த வித்தியாசம் என்ன?

2. தருணம்—இதே அர்த்தமுள்ள வேறு வார்த்தைகள் எழுது.

3. வார்த்தைகள் தடித்தன; ஒரு சுவடும் துலங்கவில்லே—இவற்றின் அர்த்தத்தை விவரி.

4. மூதலித்தார்—இவ்வார்த்தையை அமைத்துத் தனி வாக்கியம் எழுது. மூதலி — என்ற பகுதியடியாகப் பிறந்த மற்றப் பால் வினைமுற்றுக்கள் எழுது.

இலக்கணம்

1. சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இருளப்பனே அழைத்தார்.

'அழைத்தார்'-சப்-இன்ஸ்பெக்டர் தாமே இருளப்பனே அழைத்ததாகத் தெரிவிக்கிறது. இது கருத்தா தானே செய்யும் வினை—தன் வினை.

'சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இருளப்பனே அழைப்பித்தார்.

'அழைப்பித்தார்'—சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பிறரைக்கொண்டு இருளப்பனே அழைத்ததாகத் தெரிகிறது. இது கருத்தா பிறரைக் கொண்டு செய்யும் வினை—பிற வினை.

16. அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார்

பிறவிக் குருடன்	மங்கை	திரை
அகமகிழ்ந்து	உள்ளக் கருத்து	அவை
அந்தகர்	ஆசனம்	வழங்கினுன்

தொண்டை நாட்டில் பூத்தூர் என்ற ஊரில் வடுகநாத முதலியார் என்ெருருவர் இருந்தார். அவருக்குப் பிறந்த புதல்வன் பிறவிக் குருடனுயிருந் தான். அதனுல் அவனது பெற்ருேர்கள் வருந்தினர்.

வீரராகவன் நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து ஐந்தாம் வயதை எய்தினன். ஒரு நாள் அவனுடைய பெற்ருேர்கள் பிறவிக் குருடனுன தம் மைந்தனுக்குக் கல்வி கற்பிக்க இயலாது போயிற்றே என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண் டிருந்தனா. அச்சமயம் வீரராகவன் அங்கு வந்தான். தாயார் அவனை எடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டு, "வீரராகவா! உன் வயதுப் பிள்ளைகள் எல்லாம் நாளைத்தினம் பள்ளிக்குச் சென்று கல்வி கற்கப் போகின்றனர். நீ எவ்வாறு கற்பது?" என்று கண்ணீர் விடுத்தாள். வீரராகவன், "அம்மா! என்னையும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புங்கள். உபாத்தியாயர் என் முதுகின் மீது எழுத்துக்களை எழுதினுல் நான் அவைகளைத் தெரிந்து கொள்வேன்" என்ருன். இதைச் செவியுற்ற அவனுடைய பெற்ருேர்கள், "அப்பா! நீ எழுத்துக்களை மட்டும் அறிந்துகொண் டால் போதுமா? மற்றப் பாடங்களை எல்லாம் கற்பது எப்படி?" என்றனர். அதற்கு வீரராகவன் தன் பெற்ருர்களை நோக்கி, "மற்றப் பிள்ளைகள் பாடம் படிப்பதைக் கேட்டு நான் தெரிந்து கொள்வேன்" என்று சொன்னுன். பெற்ருேர்கள் அவனுடைய

சொற்களைக் கேட்டு அகமகிழ்ந்து, அவனைப் பள்ளிக்கு அனுப்பினர். வீரராகவன் தமிழ் எழுத்துக்களை ஒருவன் தன் முதுகில் எழுத அவைகளைக் கற்றுக் கொண்டான். பிறகு பல நூல்களையும் ஒருவன் படிக்க, அவன் அவைகளைக் கேட்டுக் கல்வியில் தேர்ச்சி அடைந்தான்.

சிறிது காலம் சென்றபின் வடுகநாத முதலியார் பொன்விளைந்த களத்தூரில் வசிக்க ஆரம்பித்தனர். சில ஆண்டுகளுக்குள் வீரராகவன் ஏடு வாசிப்பான் ஒருவனுடன் காஞ்சீபுரம் போய் ஆண்டிருந்த பல புலவர்களிடம் பல நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தான்; பாட்டுகளை அமைத்துப் பாடும் சக்திபெற்ருன். புலவர்களும் அவனுடைய கல்வி அறிவையும், பாக்கள் இசைக்கும் வன்மையையும் கண்டு மகிழ்ந்து, அவனைக் 'கவி வீரராகவ முதலியார்' என்று அழைக்கத் தலைப்பட்டனர். அவர் அந்தகர் ஆகவும், கவி ஆகவும் இருந்தமையால் அவரைச் சிலர் 'அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார்' என்று கூறி வந்தனர். கவி வீரராகவர் வீணைப் பயிற்சியும் செய்து இனிமையாக வீணை வாசிக்கக் கற்றுக் கொண்டார்.

அவருடைய பெற்ருேர்கள் அவருக்கு ஓர் அழகிய மங்கையை மணம் புரிவித்தனர். சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர் பெற்ருேர்கள் மரணமடைந்தனர். கவிஞர் தன் மனைவியோடு இல்லறம் நடத்தி வருங்கால், ஒரு நாள் அவருடைய இல்லாள் ஏதோ அவரைப் பற்றிச் சிறிது இகழ்ந்து உரைத்தனள். உடனே வீரராகவர் தம் மாணுக்கருள் ஒருவனேடு வீட்டை விட்டு வெளியேறித் தேச யாத்திரை செய்யத் தொடங்கினுர்.

புலவர் சோழ நாட்டிலே சஞ்சாரம் செய்து விட்டு ஈழ நாட்டை அடைந்தார். அந்த நாட்டின் வட பாகத்தைப் பர ராஜ சிங்கம் என்ற அரசர் ஆண்டு வந்தார். பாவலர் அரசரைக் காணும் பொருட்டு அங்குச் சென்று பல நாட்கள் காத்திருந்தார். ஒரு நாள் அரசர் தம் சபையிலுள்ள புலவர்களை நோக்கி, 'மனத்தில் நினைத்திருக்கும் ஒரு விஷயத்தை உங்களில் எவரேனும் அறிந்து சொல்லக் கூடுமா?' என்று வினவினர். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி விழித்தனர். கடைசியில் அவர்கள், 'அரசே! தங்களைக் காணும்பொருட்டுக் காத்திருக்கும் கவி வீரராகவர் ஒருகால் தங்கள் உள்ளக் கருத்தை அறிந்து சொல்லக் கூடும்' என்றனர். உடனே அரசர் கவி வீரராகவரைத் தம் சபைக்கு அழைத்து வரும்படி ஆட்களை அனுப்பினர்.

சிலர் அரசர் அந்தகரைக் காணுதல் முறையாகாது என்று கூறினர். ஆகையால் அரசருக்கும், கவிஞருக்குமாக இடப்பட்ட ஆசனங்களுக்கு இடையே ஒரு திரையைக் கட்டினர். புலவர் தம் மாணவனுடன் அவையை அடைந்தனர். மாணவன் அவரை அழைத்துச்சென்று அவருக்காக இடப்பட்ட ஆசனத்தில் அவரை அமர்த்தி, திரை கட்டப்பட்டிருக்கும் செய்தியைக் குறிப்பாகத் தெரிவித்தான். அதனைக் கவிவாணர் அறிந்து கொண்டு, 'அண்ணமலை' என இருமுறை கூறினர். உடனே திரை தீப்பற்றிக் கொண்டது. ஏவலாளர் ஓடிவந்து அதை அறுத்து எறிந்து தீயை அணைத்தனர். ஆண்டிருந்தோர் அச்சமும், வியப்பும் கொண்டனர். பின்னர் அங்கிருந்தோரின் வேண்டுகோளின்படி கவி வீரராகவர் அரசரது உள்ளக் கருத்தை

உணர்ந்து ஓர் செய்யுளாக வெளியிட்டார். அரசர் அதைக் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு புலவருக்குப் பல பரிசுகளையும், ஒரு யானைக் கன்றையும் கொடுத்து, அக் கன்றை வளர்க்கும் பொருட்டு ஒரு வள நாட்டையும் வழங்கினர்.

புலவர் சில ஆண்டுகள் ஈழ நாட்டிலே தங்கி யிருந்து பின்னர் பொன்விளைந்த களத்தூருக்குத் திரும்பினர்; தம் மனைவியோடு சேர்ந்து மறுபடியும் இல்லறம் நடத்திப் பல்லாண்டு இனிது வாழ்ந்து வந்தனர்.

பயிற்சி

1. **கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது:—**

1. வீரராகவர் ஐந்தாம் வயதை அடைந்த பொழுது அவருடைய பெற்றோர்கள் அவரைக் குறித்து வருத்தப்பட்டதன் காரணம் யாது ?

2. வீரராகவர் எவ் விதம் கல்வி கற்றுத் தேர்ச்சி அடைந்தார் ?

3. வீரராகவருக்கு 'அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார்' என்ற பெயர் ஏன் ஏற்பட்டது ?

4. வீரராகவர் தேச சஞ்சாரம் செய்யச் சென்றது ஏன் ?

5. பரராஜசிங்கர் வீரராகவரைத் தம் சபைக்கு அழைப்பித்த காரணம் என்ன ?

6. வீரராகவர் சபையில் தமக்கு இடப்பட்ட ஆசனத்தில் உட்காரும் பொழுது 'அண்ணாமலை' என்று ஏன் சொன்னர் ?

1. திரை, சமயம்—இரு பொருள் கூறு.

2. திரை, திறை / பிரதேசம், பிறதேசம் } அர்த்த வித்தியாசம் என்ன ?

3. புதல்வன்—பெண்பால் என்ன ?

4. வீரராகவருக்கு ஒரு மங்கையை மணம் புரிவித்தனர்—வீரராகவர், என்று வாக்கியத்தை ஆரம்பித்துப் பொருள் மாறுபடாமல் எழுது.

இலக்கணம்

1. நீ வாழ்க! நீ வருக, தீயோர் கெடுக, கடவுளே, எம்மைக் காத்து அருள்க!—வாழ்க, வருக, கெடுக, அருள்க—இவை வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கள்.

இவை முறையே வாழ்த்தல், ஏவுதல், வைதல், வேண்டிக்கொள்ளுதல் என்ற பொருள்களில் வந்திருக்கின்றன.

2. செங்கோல் ஓங்குக !—இதில் வியங்கோள் வினைமுற்று எது? என்ன பொருளில் வந்திருக்கிறது ?

17. கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே

அனுபவங்கள்	சாஸனம்	அயர்ச்சி
உடன்பட்டார்	ஜீவனுதாரமாக	வற்புறுத்தினர்
தெம்மாங்கு	பரம்பரையினர்	பணிவோடு
பாராட்டிக் கொண்டு	காலசக்கரம்	சந்தர்ப்பம்
நா தழுதழுத்தது	உதாரகுணம்	துணியவில்லை

அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர் நலல செல்வர். அவரோடு நான் பழகிய காலத்தில் அவர் தம் முன்னோர்களைப் பற்றிய பல வரலாறுகளை எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். தம்முடைய சொந்த அனுபவங்கள் பலவற்றையும் சொன்னதுண்டு. அவற்றுள் ஒன்று பின்வருமாறு:—

அவர் ஒரு நாள் எங்கோ நெடுந் தூரமுள்ள ஒரூருக்கு ஒரு கலியாணத்திற்குப் போயிருந்தார். மீண்டும் ஊருக்குத் திரும்ப எண்ணி ஒரு வண்டிக்காரனிடம் வண்டி பேசி அமர்த்திக் கொண்டார். இரவு முழுதும் பிரயாணம் செய்யவேண்டியிருந்தது. வண்டிக்காரன் மூன்று ரூபாய் வாடகை கேட்டான். அன்றியும், ‘‘ஊருக்குப் போகையிற் பொழுது விடிந்து விடுமாகையால், நாளைக் காலையில் எனக்குச் சாப்பாடு போட்டுஅனுப்பவேண்டும்’’ என்றும் அவன் கேட்டுக் கொண்டான். அவ்வாறே செய்விப்பதாக அவர் உடன்பட்டார்.

இராத்திரியில் வண்டி புறப்பட்டது. கவிராயர் அதிற் படுத்துக்கொண்டார். நல்ல நிலாவெளிச்சம் இருந்தது. வண்டிக்காரன் ஆனந்தமாகத் தெம்மாங்கு முதலியவற்றைப் பாடிக்கொண்டே வண்டி ஓட்டினன்.

காளைகள் வேகமாகச் சென்றன. பாட்டுக்களைக் கவிராயர் கேட்டு பாராட்டிக்கொண்டே வந்தார். பின்பு வண்டிக்காரன் மெல்ல அவருடைய குடும்ப நிலையைப்பற்றி விசாரித்தான். கவிராயர் தம்முடைய குடும்ப வரலாற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

'நான் இருப்பது மிதிலைப்பட்டிதான். எங்கள் முன்னோர்களெல்லாம் பெரிய வித்துவான்கள். அவர்களில் ஒருவராகிய அழகிய சிற்றம்பலக் கவி ராயருக்கு இந்த மிதிலைப்பட்டி என்னும் கிராமமானது அக்காலத்தில் இந்தப் பக்கத்தில் ஜமீன்தாராக இருந்த வெங்களப்ப நாயக்கரென்பவரால் கொடுக் கப்பட்டது. அது சம்பந்தமான சாஸனம் எங்கள் வீட்டில் இருக்கிறது. எங்களுக்கு இப்பொழுது ஜீவனாதாரமாக இருப்பதும், எங்கள் குடும்பத்தில் லட்சுமி கடாட்சம் குறையாமல் இருக்கும்படி செய் வதும் அந்த வெங்களப்ப நாயக்கர் கொடுத்த கிராமமே.' அவருடைய அன்னத்தைத் தான் இப் பொழுதும் நாங்கள் சாப்பிட்டு வருகின்றோம். என்ன, கேட்கிறாயா?

'ஆமாம், சொல்லுங்கள்' என்றான் அவன்.

'வெங்களப்ப நாயக்கர் செய்த பல தர்மங் களும், அவருடைய புகழும் இன்னும் நிலைத்திருக் கின்றன. அவரால் ஆதரிக்கப் பெற்ற பரம்பரை யினராகிய நாங்களும், பிறரும் நல்ல நிலையில் இருக்கிறோம். அவருடைய பரம்பரையோ, இருந்த இடம் தெரியாமற் போய்விட்டது. எங்கள் முன் னோர்களைப் போன்ற எவ்வளவோ பேர்களுக்கு அவர் அளவற்ற செல்வத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

அவர் பரம்பரையினர் கொடுத்துக் கொடுத்துப் புகழைச் சம்பாதித்தனர். ஆனாலும், பிற்காலத்தில் அக்குடும்பத்திற் பல பிரிவுகள் உண்டாயின; செல்வமும் குறைந்துவிட்டது. வெங்களப்ப நாயக்கருடைய பரம்பரையினர் யாரேனும் இப்போது எங்கேயாவது இருக்கிறார்களோ, இல்லையோ தெரியவில்லை. அவர்களுடைய நிலை எப்படி இருக்கின்றதோ! கால சக்கரமானது இப்படி மாறிக் கொண்டே வருகிறது' என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்த அவர் அயர்ச்சி மிகுதியால் தூங்கிவிட்டார்.

விடியற்காலையில் வண்டி மிதிலைப்பட்டி வந்து சேர்ந்தது. வீட்டை அடைந்த கவிராயர் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டார். தம்முடைய வேலைக்காரனை அழைத்து வண்டிக்காரனுக்குச் சாப்பாடு போடும்படி சொன்னார். அப்பொழுது வண்டிக்காரன், 'எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம்; நான் போய் வருகிறேன்; உத்தரவு கொடுங்கள்' என்று சொன்னான். கவிராயர் 'நீ ஊர் போய்ச் சேர்வதற்கு அதிக நாழிகையாகுமே! சாப்பிட்டுவிட்டுப் போ' என்று வற்புறுத்தினார்.

வண்டிக்காரன், 'இல்லை, இப்பொழுது எனக்குப் பசி இல்லை. போகும் வழியில் தெரிந்தவர்கள் வீட்டில் சாப்பிடுவேன்.'

கவிராயர், 'சரி, இதோ வாடகை ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு போ' என்று சொல்லி ரூபாயைக் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

'ரூபாய் தங்களிடமே இருக்கட்டும். நான் போய் வருகிறேன்' என்று பணிவோடு அவன் சொன்னான்.

கவிராயர் திகைத்து விட்டார்; அவன் அதிக வாடகை விரும்புகிருனே என்று எண்ணினர்.

'நான் பேசியது மூன்று ரூபாய்தானே?' என்று அவர் கேட்டார்.

'ஆம். இருக்கட்டும், ஐயா! நான் போய் வருகிறேன், தாங்கள் வேறு ஒன்றும் நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது' என்று கம்பீரமாக வண்டிக்காரன் சொன்னன்.

'ஏனப்பா? இவ்வாறு நீ சொல்வதற்குக் காரணம் ஒன்றும் விளங்கவில்லையே?' என்று இரக்கத்தோடு அவர் கேட்டார்.

'ஐயா, நேற்று ராத்திரி உங்கள் முன்னேர்கள் கதையைச் சொல்லி வந்தீர்களே! அவர்களை ஆதரித்த வெங்களப்ப நாயக்கர் பரம்பரையிற் பிறந்தவன் அடியேன்; ஏதோ தலைவிதி இப்படி என்னை வண்டியோட்டச் செய்தது. என்ன செய்தாலும் கொடுத்ததை மட்டும் வாங்கக்கூடாது என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். எங்கள் முன்னேர்களாற் கொடுக்கப்பட்டவைகளில் ஒரு துரும்பையாவது உங்களிடமிருந்து வாங்கிக்கொள்ள என் மனம் துணியவில்லை; மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். இவ்வளவாவது தங்களுக்கு நான் உபயோகப்படும்படி கடவுள் கூட்டிவைத்தது என் பாக்கியந்தான்' என்று சொல்லிவிட்டுக் கவிராயர் மேலே பேசத் தொடங்குவதற்குள் வண்டியை அவன் ஓட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

கவிராயருடைய மனம் அவனுடைய கம்பீரத்தையும், வெங்களப்ப நாயக்கர் பரம்பரையின் பெருமையையும் நினைத்து இரங்கியது. அவர் கண்ணில் நீர் ததும்பியது.

இந்த வரலாற்றைப் பிற்காலத்தில் எனக்குக் கூறும்பொழுதுகூட இந்தக் கடைசிச் சந்தர்ப்பத்தைச் சொல்லுகையில் அவர் கண்களில் நீர்த் துளிகள் புறப்பட்டன. நா தழுதழுத்தது. உயர்ந்த பரம்பரையிற் பிறந்தவர்களுடைய கம்பீரமும் உதாரமும் எக்காலத்தும் அழியாதவை. 'கெட்டாலும் மேன் மக்கள் மேன் மக்களே' என்ற அருமையான வாக்கியத்திற்கு இந்த வரலாற்றைவிடச் சிறந்த உதாரணம் வேறு கிடைக்குமோ!

பயிற்சி

1. **கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது:**

1. அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர் வாடகைக்கு வண்டி பேசினபோது வண்டிக்காரன் அவரிடம் கேட்டுக்கொண்டது என்ன?

2. கவிராயர் வண்டிக்காரனிடம் யாரைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினர்? ஏன்? யாரைப்பற்றி வருத்தப்பட்டார்?

3. வண்டிக்காரன் சோறும் வாடகை ரூபாயும் பெற்றுக்கொள்ள ஏன் மறுத்தான்?

2. 1. ஒருருக்கு—பதங்களாகப் பிரித்து எழுது.

2. தர்மம், மேன் மக்கள்—எதிர்ப்பதம் என்ன?

3. ஜீவனுதாரமாக, பணிவோடு, உடன்பட்டார்—வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுது.

இலக்கணம்

1. அவருடைய அன்னத்தைத் தான் இப்பொழுதும் நாங்கள் சாப்பிட்டு வருகிறோம்.

நெய்க்குடத்து எறும்பு போலச் சுற்றிச் சுற்றி வருவார்கள். இனி நீ அரசு புரிவாயாக.

'நீ கடைக்கு போக வேண்டும்' எனச் சொன்னர்.

தான், போல, இனி, என — இவை பெயர்ச் சொற்களையும், வினைச்சொற்களையும் சார்ந்து வருகின்றன. இவை இடைச்சொற்கள்.

2. நீயே தந்தாய் — 'ஏகார' இடைச் சொல்.
ராமனே வந்தான்—'ஓகார' இடைச் சொல்.

'ஏகார,' 'ஓகார' இடைச்சொற்கள் பெயர் வினைகளை அடுத்து அவற்றின் உறுப்பாக வரும்.

3. வேற்றுமை உருபுகளும் இடைச் சொற்களே.

18. இரவல் நகை

ஆடம்பரம்	வைபவங்கள்	உபசாரவார்த்தை
கிருபை	தம்பதிகள்	மிதியடி
சௌபாக்கியவதி	ஆசீர்வாதம்	சிந்தித்து
நிச்சயித்து	சிரமப்பட்டு	பிதிரார்ஜிதம்
முகூர்த்தம்	விளம்பரம்	லேவாதேவிக்காரர்
உறை	இரவல்	சிக்கனமான
கிருகம்	ஆட்சேபனை	காலக்ஷேபம்

மீனாட்சி கண்ணைக் கவரும் அழகுடையவள்; அவளிடம் சிறந்த குணங்களிருந்தும் பணமில்லை; உயர்ந்த நினைப்புக்களிருந்தன. அவள் ஆடம்பரத்தில் விருப்பமுள்ளவள்; மதுரையில் தன் வீட்டைப் பல படங்களால் அலங்கரித்துப் பேரும் புகழும் வாய்ந்த உறவினர்களால் நிறைப்பதுண்டு. அவளுக்கு நகைக்ளில்லை; எனினும் உயர்ந்த ஆபரணங்களைப் பூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆசையிருந்தது. அவளுடைய கணவன் பெயர் கோபாலன். அவன் ஜில்லா கலெக்டர் ஆபீசில் வேலை பார்த்து வந்தான்.

ஒரு நாள் மாலை கோபாலன் கையில் ஒரு கடிதத்துடன் வீட்டுக்கு விரைந்து வந்தான். 'இதோ! அதிர்ஷ்டத்தைப் பார்!' என்று தன் மனைவியை நோக்கி ஆவலுடன் கூறி, தான் கொண்டுவந்த கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்தான். அவள் உறையைப் பிரித்துக் கடிதத்தைப் பின்வருமாறு படித்தாள்:—

ஸ்ரீ வெங்கடேசன் கிருபையை முன்னிட்டு, என் குழந்தை சௌபாக்கியவதி பங்கஜத்தைச் சிரஞ்சீவி சீனிவாசனுக்கு விவாகஞ் செய்ய நிச்சயித்து, முகூர்த்தம் நிகழும்

தை மாதம் பதினுரும் தேதி பெண் கிருகத்தில் நடக்கிறபடியால், அன்றை முகூர்த்தத்துக்கும், பாட்டுக் கச்சேரி முதலான சகல வைபவங்களுக்கும் தாம் குடும்ப சகிதம் வந்திருந்து, தம்பதிகளை ஆசீர்வதிக்கக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ராமச்சந்திர ராவ்,
கலெக்டர்.

அவள் கடிதத்தைப் படித்ததும், கோபாலன் தன் மனைவியை நோக்கி, 'முகூர்த்த தினத்தன்று நான் உன்னையும் அழைத்துச் செல்ல விரும்புகிறேன்' என்ருன்.

அதற்கு அவள், 'நான் வரப்போகிறதில்லை. அம் மாதிரி விசேஷங்களுக்குச் செல்வதற்கு வேண்டிய சிறந்த ஆடைகளும், ஆபரணங்களும் எனக்கில்லையே; நீங்களே போய்வாருங்கள்' என்று வெறுத்துரைத்தாள். கோபாலன் இன்ஸ்பெக்டர் பரீட்சைக்குச் சட்டப் புத்தகம் வாங்கச் சிரமப்பட்டுச் சிறிது பொருள் சேர்த்திருந்தான். அதைக்கொண்டு மேகவர்ணச் சேலையொன்று வாங்கித் தன் மனைவிக்குக் கொடுத்தான்.

முகூர்த்த நாள் நெருங்கியது. மீனுட்சிக்கு வருத்தமோ தீர்ந்தபாடில்லை. நகைகள் இல்லாமல் சீமாட்டிகளுக்கு மத்தியில் தன் வறுமையை விளம்பரம் செய்துகொள்ள அவள் விரும்பவில்லை. கடைசியில் அவள் பண்ணை சேஷையர் மனைவி தனலட்சுமியைக் கேட்டு ஏதாவது நகை இரவல் வாங்கிக் கொள்ளத் தீர்மானித்தாள்.

மறுநாள் அவள் தன் தோழியைக் கண்டு தன் குறைகளைக் கூறிக்கொண்டாள். தனலட்சுமி தனது

கைப்பெட்டியைத் திறந்து மீனாட்சி முன்னே வைத்து, 'மீனா உனக்கு வேண்டுவதை எடுத்துக்கொள்' என்றாள்.

பெட்டியில் தங்கக் காப்பு, கொலுசுகள், சங்கிலிகள், வைரத்தோடுகள், தளுக்குகள், ஒட்டியாணங்கள், கல் வைத்த அட்டிகைகள் ஆகியவை நிறைந்திருந்தன. அவற்றைக்கண்டு மீனாட்சி மயங்கிப்போய், ஒவ்வொன்றாகப் பூட்டிப் பார்த்து எதைத் தெரிந்தெடுப்பதென்று தெரியாமல் திகைத்தாள். அப்பொழுது பட்டுறையொன்றிலிருந்து சூரிய காந்திபோல் ஒளி விடும் வைர அட்டிகையொன்று தென்பட்டது. அவளுடைய மனம் அதனிடத்துப் பாய்ந்து சென்றது. அதைத் தன் கழுத்தில் போடக் கையில் யெடுத்ததும் விரல்கள் நடுங்கின. கண்ணாடியில் பார்த்தாள்; பரவசமானாள். எங்கே மறுத்துவிடுவாளோ என்று திகில் கொண்டு, 'தனம்! இதைக் கொடுக்க மாட்டாயா?' என்றாள்.

'அதற்கு என்ன ஆட்சேபனை?'

தனலட்சுமிக்கு உபசார வார்த்தைக்ள் கூறி மீனாட்சி தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டாள்.

கலெக்டர் வீட்டுக் கலியாணத்திற்கு மீனா கோபாலனுடன் சென்றாள். அங்கு வந்திருந்த சீமாட்டிகளும் பிரபுக்களின் மனைவிமாரும் மீனாவிடம் பழக்கங் கொண்டார்கள். மறுநாட் காலையில் கோபாலனும் மீனாவும் ஒரு வண்டியை வாடகைக்குப் பேசி, அதில் ஏறிக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள். கோபாலன் பெரிதும் களைப்படைந்து, காலை ஒன்பது மணிக்கு ஆபீசுக்குப் போக வேண்டுமே யென்று

சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். மீனு தனது அழகை ஒரு கண்ணுடி முன் சென்று பார்த்தாள். திடீரென்று பெருங் கூச்சலிட்டாள். 'ஆ! ஆ! வைர அட்டிகை தவறி விட்டது!'

அவள் புருஷனை நோக்கி பயங்கொண்ட குரலில் 'நான்........நான் .... நான் .... தனலட்சுமியின் வைர அட்டிகையைத் தொலைத்துவிட்டேன்' என்று கதறினுள். அவன், 'ஆ!' என்று திகைத்துப் போய்விட்டான். உடனே முன்தானையிலும் புடவையின் மடிப்பிலும் படியிலும் வீட்டுப் பக்கங்களிலும் எங்கும் தேடினுர்கள்; காணவில்லை. 'கலெக்டர் வீட்டிலிருந்து திரும்பும் பொழுது அஃது உன் கழுத்தில் கிடந்தது நிச்சயமா?' என்று கேட்டான் கோபாலன்.

'ஆ! தொட்டுக்கூடப் பார்த்தேன்.'

'ஆனுல் வண்டியில் கிடக்கலாம், தெருவில் விழுந்திருந்தால் ஓசை கேட்டிராதா? வண்டிக்காரன் பெயர் ஞாபகமிருக்கிறதா?'

'இல்லையே!'

பெரும் பயத்தோடு ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர். உடனே கோபாலன் மிதியடியையும் கம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே ஓடினுன். 'வந்த வழியெல்லாம் நடந்து போய்ப் பார்க்கிறேன். ஒரு வேளை கீழே கிடந்தகப்பட்டதா? வண்டிக்காரனை எங்காவது பார்க்க மாட்டோமா?' என்றுன். காலை எட்டு மணி சுமாருக்குத் திரும்பினுன். அட்டிகையைப் பற்றிய துப்பு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை யென்பதை வெளுத்துப் போய்த் தொங்கும் அவன் முகமே அறிவித்தது.

நாட்கள் வாரங்களாயின. கோபாலன் எப்படி யாவது அட்டிகைக்குப் பதில் வாங்கிக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று முடிவு செய்தான். அட்டிகை இருந்த கூட்டின் உட்புறத்திலிருந்த விலாசத்தைப் பார்த்து அந்தக் கடைக்குப் போனான். வியாபாரியோ கணக்கு களைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, தான் உறை மட்டும் கொடுத்ததாகவும் அட்டிகை கொடுக்கவில்லையென்றும் கூறினான்.

ஏறக்குறையப் பட்டணத்து நகை வியாபாரிகளை யெல்லாம் பார்த்து விட்டார்கள். கடைசியாக ஒரு முடுக்கில் அரசாங்க மாளிகைக்குப் பக்கத்தில் சிறிய கடையொன்றில் கெட்டுப்போன அட்டிகை இதுதானா என்னும்படியான ஒரு வைர அட்டிகையைக் கண்டார் கள். அதன் விலை ரூபாய் இரண்டாயிரத்து நூறு. முடிவாக வியாபாரி நூறு ரூபாய் குறைத்துக் கொள்ளச் சம்மதித்தான். தங்களுக்காக மூன்று நாள் அட்டி கையை வைத்திருக்கும்படி அவர்கள் அவனை வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

கோபாலனுக்கு ரூபாய் ஆயிரம் பிதிரார்ஜிதமாய்க் கிடைத்திருந்தது. மற்றதைக் கடன் வாங்க இசைந் தான். நல்ல நாணயக்காரனானபடியால் நண்பர் களிடமிருந்து சிறு தொகையே கிடைத்தது. பெரும் பாகம் லேவாதேவிக்காரர்கள் வீடுகளுக்கு அலைந்து பெற்றுக்கொண்டான். பிறகு நகை வியாபாரியிடம் சென்று பணத்தைக் கொடுத்து அட்டிகையை வாங்கிக் கொண்டான்.

மீனாட்சி அட்டிகையைத் திருப்பிக் கொடுத்த பொழுது, 'ஏனம்மா முன்னமே கொடுத்திருக்கக் கூடாது?' என்று கடுகடுத்தாள் தனலட்சுமி.

ஆனால், மீனாட்சி எதிர்பார்த்தபடி கூட்டை மட்டும் திறந்து பார்க்கவில்லை. கோபாலனும் மீனாட்சியும் மிகவும் சிக்கனமாகக் காலட்சேபம் செய்து வந்து வைர அட்டிகைக்காகத் தாம் பட்ட கடனைத் தீர்த்தார்கள்.

சில வருடங்களுக்குப் பிறகு மீனாட்சி தான் தனலட்சுமியிடம் இரவல் வாங்கிய வைர அட்டிகை சீமைக் கமலத்தால் செய்யப்பட்டது என்றும் அதன் விலை இருபது ரூபாய்தான் என்றும் அறிந்து கொண்டாள்.

பயிற்சி

1. **கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுது:—**

   1. மீனாட்சி எவ்வித குணமுள்ளவள்?
   2. அவள் கலெக்டர் வீட்டுக் கலியாணத்திற்குப் போக ஏன் விரும்பவில்லை?
   3. அவள் யாரிடம் என்ன நகை இரவல் வாங்கினாள்? ஏன்?

2. ஒரு விவாக முகூர்த்தப் பத்திரிகை எழுது.

3. தடித்த எழுத்துக்களுள்ள வார்த்தைகளுக்குப் பதில் வேறு வார்த்தைகளை அமைத்து வாங்கியங்களை எழுது.

   1. அட்டிகையைப் பற்றிய **துப்பு** ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.
   2. தன் வறுமையை **விளம்பரம்** செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை.
   3. வைர அட்டிகை **சூரிய காந்தி** போல ஒளிவிட்டது.

4. 1. அதிர்ஷ்டம்—எதிர்ப்பதம் எழுது.
   2. உறை, உரை—அர்த்த வித்தியாசம் என்ன?
   3. வெறுத்துரைத்தாள்—பதங்களாகப் பிரித்து எழுது.
   4. சீமாட்டி, தோழி—ஆண்பால் என்ன?

இலக்கணம்

1. பெயர், வினைகளை அடுத்து நின்று அவற்றின் குணத்தை உணர்த்தும் சொற்களுக்கு உரிச்சொல் என்று பெயர்.

சால, நனி—என்பன 'மிகுதி' என்ற அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும். இவை ஒரு குணத்தை உணர்த்தும் உரிச் சொற்கள்.

கடி—என்பது பல குணத்தை உணர்த்தும் உரிச் சொல்.

2. உரிச் சொற்களில் கடி என்பதற்கு மூன்று பொருள் விளங்க வாக்கியம் அமைக்க.

19. வைர மோதிரம்

காட்சி 1

[வக்கீல் ஆத்மநாதன் வீட்டு முன்புறம் சிறிய தோட்டம். வேப்ப மரத்தடியில் நின்று கொண்டு ஆத்மநாதனின் மூத்த மகள் கமலாவும் அவள் தம்பி கண்ணனும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.]

கமலா :—சரி. எப்பொழுது போகலாம்?

கண்ணன் :—சாயங்காலம் போவோம். இருட்டுவதற்கு முன் திரும்பி வந்துவிடலாம். பானுவும் கோபுவும் வருகிறார்களா?

கமலா :—ஆமாம், ஆமாம். காலையிலிருந்து பானு என்னைத் தொந்தரவு பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள். போன தடவை மாமா ஊருக்குப் போன பொழுது அவளுக்குக் கொடுத்த நாலணாவை வைத்திருக்கிறாளாம்.

கண்ணன் :—என்னிடம் மூன்றணாத்தான் இருக்கிறது. நான் சேர்த்து வைத்திருந்ததை எல்லாம் பந்து வாங்கிவிட்டேன்.

கமலா :—அப்படியானால், ஏழணா இருக்கிறது. நான் ஐந்தணா வைத்திருக்கிறேன். பாட்டிக்கு அறுபதுக் கறுபது கலியாணம் வருவது தெரிந்திருந்தால், என் கையிலே இருந்ததைச் செலவழித்திருக்க மாட்டேன். இப்பொழுது என்ன செய்வது?

கண்ணன் :—கவலைப் படாதே, பன்னிரண்டணாவுக்கு ஏதாவது வாங்கிக்கொண்டு வந்து விடுவோம்.

பெரியவர்கள் ஒருவருக்கும் தெரியக்கூடாது. நாளைக் காலையில் எழுந்திருந்த உடனே பாட்டி யிடம் கொடுத்துவிடவேண்டும்.

கமலா :—என்ன வாங்குவது ?

கண்ணன் :—என்னவா ? கலர்ப் பெட்டி ஒன்று வாங்கு வோம். எஸ். ஆர். எஸ். கடையில் நேற்றுப் பார்த்தேன். கண்ணைப் பறிக்கிறது.

கமலா :—(சிரித்துக்கொண்டே) போடா பைத்தியமே, கலர்ப் பெட்டியை வைத்துக்கொண்டு பாட்டி என்ன செய்வாள் ? உன் மாதிரி தூங்குகிறவர்களுக்கு மீசை போடப் போகிறுளா ?

கண்ணன் :—சரி, நீ என்ன வாங்கவேண்டும் என் கிருய் ? (பானுமதி வருகிருள்.)

கமலா :—இரு, பானுவைக் கேட்போம். இங்கே வா, பானு ! நாலணு கொண்டு வந்திருக்கிருயா ?

பானு :—இதோ. (கொடுக்கிருள்.)

கமலா :—சரி, (வாங்கிக்கொண்டு) என்ன வாங்கலாம் ?

பானு :—நான் சொல்லுகிறேன். அக்கா ! பாட்டி தினம் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போகிருள். அவளுக்கோ நடக்க முடியவில்லை. ஒரு பெரிய பிள்ளையார் பொம்மை வாங்கிக் கொடுப்போம். பாட்டி கோவிலுக்குப் போகாமல் இங்கேயே இருந்துவிடுவாள்.

கண்ணன் :—போ, போ, பைத்தியம் ; வீட்டுப் பொம்மை யிலே பிள்ளையார் இருப்பாரா ?

பானு :—ஏண்டா, நல்ல தும்பிக்கையோடே வாங்கிக் கொண்டு வந்தால் ?

கண்ணன் :—அதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாது. நீ சிறியவள், கோவில் பிள்ளையார் என்றால் அது........ உனக்குச் சொன்னால் தெரியாது.

(கோபு பம்பரமும் கையுமாக ஓடி வருகிறான்)

கோபு :—கடைத் தெருவுக்கு என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எல்லாரிடமும் போய்ச் சொல்லிவிடுவேன்.

கமலா :—இல்லையடா, கத்தாதே; உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறோம். பானு! பொம்மை வேண்டாம்.

பானு :—அழகாயிருக்குமே, அக்கா !........

கோபு :—பொம்மை வாங்கப் போகிறாயா? வேண்டாம். எனக்குப் பொம்மை பிடிக்கவில்லை. பெரிய பம்பரம் ஒன்று வாங்குவோம்.

கமலா :—ஆமாம். பாட்டி உன்னோடு பம்பரம் ஆடப் போகிறாள்! (எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்.)

கோபு :—என்னோடு விளையாடாவிட்டால் தாத்தாவுடனாவது அப்பாவுடனாவது விளையாடட்டும். இரண்டு பம்பரம் வாங்கு. தாத்தாவுக்கு ஒன்று, பாட்டிக்கு ஒன்று.

கமலா : நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன்; சாயங்காலம் கடைத்தெருவுக்குப் போவோம். அங்கே போய் என்ன அகப்படுகிறதோ அதை வாங்கலாம். பாட்டிக்கு ஒரு மூக்குக் கண்ணாடி வாங்குவோம். பழைய மூக்குக்கண்ணாடி கீழே விழுந்து உடைந்து போயிற்று; பாட்டியால் இப்பொழுது இராமாயணம் படிக்க முடியவில்லை.

கண்ணன் :— சரி, கடைத் தெருவுக்குப் போய் யோசிக்கலாம். பானு! கோபு! ஒருவரிடத்திலேயும் சொல்லக் கூடாது. தெரியுமா? உஸ், இதோ அப்பா வருகிருர். ஓடிப் போங்கள்.

(குழந்தைகள் போகிருர்கள்)

காட்சி 2

[கடைத் தெருவுக்குப் போகும் வழி—மரங்கள் அடர்ந்த சாலே]

கோபு:— கடைத் தெருவிற்கு இன்னும் அதிக தூரம் இருக்கிறதா?

கமலா :— இல்லேயடா, இதோ வந்து விட்டோம். இன்னும் கொஞ்ச தூரந்தான்.

கண்ணன் :— எனக்கு அலுப்பாயிருக்கிறது. பன்னிரண்டணுவையும் அப்படியே கொடுத்துவிடுவோமா பாட்டியிடம்? கமலா! திரும்பிப் போகலாம், வா.

கமலா :— இல்லே, இல்லே. அது நன்ருயிருக்காது.

[பக்கத்திலுள்ள மரத்தின் பின்புறமிருந்து அழுக்கு வேட்டியும், கிழிந்த சட்டையும் அணிந்த பையன் ஒருவன் வருகிருன்.]

கோபு:— இங்கே பார், கமலா! அதோ யாரோ ஒருவன் வந்திருக்கிருன், எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறது.

பையன் :— பயப்படாதீர்கள், நான் ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன். எங்கே அம்மா போகிறீர்கள்? கடைத்தெருவிற்கா?

கண்ணன் .— எங்கே போனுல் உனக்கென்ன?

கமலா :— கோபித்துக் கொள்ளாதே கண்ணு! *[சிறுவனை நோக்கி]* அப்பா! கடைத் தெருவிற்குத் தான் போகிறோம்.

பானு :— ஆமாம், கடைத் தெருவிற்குத்தான். நாளைக்கு எங்கள் பாட்டிக்கு அறுபதுக் கறுபது கல்யாணம். அதற்காகப் பாட்டிக்கு ஒரு பரிசு வாங்கப் போகிறோம்.

பையன் :— ஏனம்மா, அப்படியா?

கமலா :— ஆமாம்.

பையன் :—என்னிடம் ஒரு வைர மோதிரம் இருக்கிறது. வாங்கிக்கொள்கிறீர்களா?

கமலா :— எங்கே? பார்க்கலாம்.

கோபு :— வைர மோதிரம் வேண்டாம்; இரண்டு பம்பரம் வாங்கு.

கமலா :— சற்றுப் பொறு, பார்க்கலாம்,

[கமலா மோதிரத்தை வாங்கிப் பார்க்கிறாள்.]

கண்ணு, இதைப் பார்த்தாய? மோதிரம் நன்றாயிருக்கிறது, இதை வாங்கிவிடுவோமா? அப்பா! என்ன விலை இதற்கு?

பையன் :— ஆறு ரூபாய் கொடுங்கள்.

கமலா :— எங்களுக்கு வேண்டாம், அப்பா! எங்களிடம் அவ்வளவு பணமில்லை.

பையன் :— பின்னர், நீங்கள் எவ்வளவு கொடுப்பீர்கள்?

கண்ணன் :— அடே அப்பா, ஆறு ரூபாய்!

கமலா :— எங்களிடம் பன்னிரண்டு அணுதான் இருக்கிறது.

கோபு :— பம்பரம் இருக்கிறதா, பையா? வைர மோதிரம் வேண்டாம்.

பையன் :— முக்கால் ரூபாய் தானு இருக்கிறது? மிகவும் குறைவாயிருக்கிறதே.

கமலா :— இதோ, உன் மோதிரம் கண்ணு! நாம் கடைத் தெருவுக்குப் போவோம் வா.

[போகத் திரும்புகிருர்கள்]

பையன் :— அம்ம! அம்மா! வாருங்கள். போனுற் போகிறது. நீங்கள் நல்லவர்களாக இருக்கிறீர்கள். இதோ மோதிரம்! முக்கால் ரூபாயாவது கொடுங்கள்.

[கமலா மோதிரத்தை வாங்கிக்கொள்கிருள். முக்கால் ரூபாயைக் கொடுக்கிருள். பையன் ஓடிவிடுகிருன்.]

கண்ணன் :— எதற்காக அந்தப் பையன் ஓடினுன்? எனக்கு என்னவோ பிடிக்கவில்லே.

கமலா :— நமக்கு என்னடா! அவன் ஓடினுல் என்ன மெதுவாய்ப் போனுல் என்ன? வா, வீட்டிற்குப் போவோம்.

கோபு :— எனக்கும் பிடிக்கவில்லே.

பானு :— எனக்கும் தான். பொம்மை வாங்காமல் மோதிரத்தை வாங்கிவிட்டாயே. [போகிருர்கள்]

காட்சி 3

[வக்கீல் ஆத்மநாதன் வீட்டில் நடு அறை]

ஆத்மநாதன் :— வைர மோதிரமா!

பாட்டி :— ஆமாம், அப்பா முக்கால் ரூபாய்க்கு வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிருர்களாமே?

ஆத்மநாதன் :— எனக்கென்னமோ சந்தேகமாயிருக்கிறது. இரு; இன்றைக்குப் பத்திரிகையில்கூட ஏதோ ஒரு விளம்பரம் இருந்தது. இரு; பார்க்கிறேன்.

[பத்திரிகையை எடுத்துப் பார்க்கிருர்.]

சரிதான். நான் நினைத்தது சரி. மங்குலால் சௌகார் வீட்டிலே வைர மோதிரம் களவு போய்விட்டதாம். வீட்டு வேலைக்காரப் பையனையும் இரண்டு நாளாகக் காணவில்லையாம்.

பாட்டி :— அப்படியா ? யார் ? கோடி வீட்டுச் சௌகாரா ? பிள்ளையார் கோவில் கட்டினரே, அவரா ?

ஆத்மநாதன் :— ஆமாம், ஆமாம், அவர்தான். கமலாவைக் கூப்பிடுவோம் கமலா ! [கமலா வருகிருள்]

கமலா :— ஏன் அப்பா ?

ஆத்மநாதன் :— ஏதம்மா வைர மோதிரம் ?

கமலா :— முக்கால் ரூபாய்க்கு வாங்கினேம், ஒரு பையனிடம்.

ஆத்மநாதன் :— அப்படியா ! பையனை உனக்குத் தெரியுமா ?

கமலா:— ' எனக்குத் தெரியாது. வேலைக்காரப் பையன் மாதிரி இருந்தான். அழுக்குச் சட்டை, ஒரே பறட்டைத் தலை ; ஆனல் மிகவும் நல்லவன் அப்பா ! ஆறு ரூபாய் சொல்லி விட்டு முக்கால் ரூபாய்க்குக் கொடுத்தான் எங்களுக்காக.

ஆத்மநாதன்:— [சிரித்துக் கொண்டு] ஏன் கொடுக்க மாட்டான் ?

கமலா:— இரு அப்பா, கண்ணனுக்கு அவனைத் தெரியுமோ என்று கேட்கிறேன். [கண்ணன், கோபு, பானுமதி வருகிருர்கள்.] என்னடா, கண்ணு, நேற்றைக்கு பார்த்தோமே அந்தப் பையனை உனக்குத்தெரியுமா?

கண்ணன் :—தெரியாது, ஆனால் அவனைப் பார்த்தால் போக்கிரி மாதிரி இருந்தது.

கோபு :—ஆமாம் அப்பா, அவனிடம் பம்பரம் இல்லை.

பானு :—பொம்மைகூட இல்லையாம்.

ஆத்மநாதன் :—இங்கே பார். கமலா! அந்தப் பையன் நம்முடைய சௌகார் வீட்டிலிருந்து இந்த மோதிரத்தைத் திருடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். நீங்கள் சௌகார் வீட்டுக்குப் போய் அவரிடம் இதைக் கொடுத்து விட்டு வரவேண்டும். என்ன?

கமலா :—ஏனப்பா? நாம் காசு கொடுத்துத் தானே வாங்கினோம். மோதிரம் பாட்டிக்குப் பிடிக்க வில்லையா?

பாட்டி :—கண்ணே! மோதிரம் நன்றாயிருக்கிறது. ஆனால், திருட்டுச் சாமானை நாம் வாங்கக் கூடாது.

கமலா :—அப்படியானால், முக்கால் ரூபாய்?

கண்ணன் :—போயிற்று, நான்தான் அப்பொழுதே சொன்னேனே! கலர்ப்பெட்டி வாங்கு, என்று சொன்னேனோ இல்லையா?

ஆத்மநாதன் :—அவனை ஒன்றும் சொல்லாதே, கண்ணா! நீயும் கமலாவும் போய் மோதிரத்தைக் கொடுத்து விட்டு வந்து விடுங்கள்.

பானு :—நானும் போகிறேன், அப்பா!

கோபு :—நான் மட்டும்?

கமலா :—சரி, அப்பா! கோடி வீட்டுச் சௌகார் தானே?

ஆத்மநாதன் :—ஆமாம்; நடந்ததைச் சொல்லி மோதிரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வந்து விடுங்கள்.

கண்ணன் :—முக்கால் ரூபாய் போயிற்ரு? எனக்குத் தெரியுமே. [குழந்தைகள் போகிருர்கள்.]

காட்சி 4.

[மங்குலால் சௌகார் வீடு]

சௌகார் :—குழந்தைகாள், எங்கே வந்தீர்கள்? யாரப்பா இந்தக் குழந்தைகள்?

வேலைக்காரன் :—வக்கீல் ஐயா வீட்டுக் குழந்தைகள்.

மங்குலால் :—யார்? நம்முடைய வக்கீல் ஐயா வீடா? வாருங்கள் வாருங்கள்; அடே, குழந்தைகளுக்குப் பழம் கொண்டுவா.

கமலா :—பழம் வேண்டாம். இந்த மோதிரத்தை அப்பா கொடுத்துவிட்டு வரச்சொன்ஞர்.

மங்குலால் :—மோதிரமா? [மோதிரத்தைக் வாங்கிக் கொண்டு] ஏதிது? நம் மோதிரம் மாதிரியல்லவா இருக்கிறது இது! எப்படி யம்மா வந்தது?

கோபு :—நாங்கள் திருடவில்லை.

மங்குலால் :—சேச்சே, நீங்கள் திருடினதாக நான் சொல்லவில்லை. மோதிரம் முந்தின நாள் கெட்டுப் போய் விட்டது. எப்படி உங்களிடம் வந்தது என்று கேட்கிறேன்.

கமலா :—நேற்றுச் சாயங்காலம் கடைத்தெருவுக்குப் போனேம். போகிற வழியிலே ஒரு பையன் முக்கால் ரூபாய்க்குக் கொடுத்தான்.

மங்குலால் :—முக்கால் ரூபாய்க்கா!

கண்ணன் :—ஆமாம். எங்களிடம் முக்கால் ரூபாய் தான் இருந்தது. பாட்டிக்குப் பரிசு ஒன்று வாங்கப் போனோம்.

பானுமதி :—எங்கள் பாட்டிக்கு இன்று அறுபதுக்கறுபது கலியாணம்.

மங்குலால் :—ஓகோ! பையன் பறட்டைத் தலையாய் இருந்தானா? நீலச் சட்டை போட்டு இருந்தானா?

கமலா :—ஆமாம், சட்டை கிழிசல், முக்கால் ரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டான்.

மங்குலால் :—சரிதான்.

கண்ணன் :—முக்கால் ரூபாய் போயிற்று.

பானு :—பாட்டிக்குப் பொம்மை இல்லை.

கண்ணன் :—பொம்மை யில்லையாம். பரிசு ஒன்றுமே இல்லை.

மங்குலால் :—[சிரித்துக்கொண்டு] அம்மா! கவலைப் படாதே. முக்கால் ரூபாய் போனால் போகட்டும். இதோ பத்து ரூபாய்.

கமலா :—வேண்டாம், வேண்டாம். அப்பாவிடம் முக்கால் ரூபாயை வாங்கிக் கொள்கிறோம். அப்பா கோபித்துக் கொள்வார்.

மங்குலால் :— கோபித்துக் கொள்ள மாட்டார். நான் கொடுத்தேனென்று சொல்லுங்கள். மோதிரத்தைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டு வந்தால் பத்து ரூபாய் தருவதாக நானே சொல்லி யிருக்கிறேன். சும்மா வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்.

பானு :—வாங்கிக்கொள் அக்கா !

கமலா :—இதையும் அப்பா திருப்பிக் கொடுக்கச் சொல்லுவாரோ என்னமோ !

மங்குலால் :—மாட்டார், மாட்டார், அடே முருகா ! குழந்தைகளுடன் போ. ரூபாயை எங்கேயாவது கீழே போட்டுவிடப் போகிறார்கள், கூடப் போய் வீட்டிலே வக்கீல் ஐயாவிடம் சொல்லி விட்டு வா. அம்மா இந்த ரூபாயை வாங்கிக்கொள்.

[கமலா ரூபாயை வாங்கிக்கொள்கிறாள்]

கோபு :—ஜோர். மூன்று பம்பரம் வாங்கலாம். பாட்டிக்கு இரண்டு, எனக்கு ஒன்று.

கண்ணன் :—கமலா, மறந்து விடாதே. எனக்குக் கலர்ப் பெட்டி.

கமலா :—பேசாமலிரு. சௌகார் ஐயா, நான் போய் வருகிறேன்.

மங்குலால் :—போய் வா அம்மா ! பழத்தை எடுத்துக் கொண்டு போ. [குழந்தைகள் பழத்தை எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள்.]

போக்கிரிப் பயல் திருடியது மல்லாமல் குழந்தைகளையும் ஏமாற்றி விட்டானா? போகட்டும். மோதிரம் வந்ததே! குழந்தைகள் புத்திசாலிக் குழந்தைகள்.

[காட்சி முடிகிறது.]

செய்யுட் பகுதி

1. ஆறும் சிற்றோடையும்

கல்லும் மலையும் குதித்து வந்தேன்—பெருங்
காடுஞ் செடியுங் கடந்து வந்தேன்
எல்லை விரிந்த சமவெளி எங்கும் நான்
இறங்கித் தவழ்ந்து தவழ்ந்து வந்தேன். 1

கட்டும் அணையேறிச் சாடி வந்தேன்—அதன்
கண்ணறை தோறும் நுழைந்து வந்தேன்
திட்டுத் திடர்களும் சுற்றி வந்தேன்—மடைச்
சீப்புகள் மோதித் திறந்து வந்தேன். 2

காயும் நிலத்தழல் ஆற்றி வந்தேன்—அதில்
கண்குளிரப் பயிர் கண்டு வந்தேன்
ஆயும் மலர்ப்பொழில் செய்து வந்தேன்—அங்கென்
ஆசை தீர விளையாடி வந்தேன். 3

ஏருத மேடுகள் ஏறிவந்தேன்—பல
ஏரி குளங்கள் நிறப்பி வந்தேன்
ஊருத ஊற்றிலும் உட்புகுந்தேன்—மணல்
ஓடைகள் பொங்கிட ஓடிவந்தேன். 4

ஆயிரம் காலால் நடந்து வந்தேன்—நன்செய்
அத்தனையும் சுற்றிப் பார்த்து வந்தேன்
நேயமுறப் புன்செய்க் காட்டினிலும்—அங்கங்கு
நீரை யிறைத்து நெடுக வந்தேன். 5

பஞ்சை யரைத்து நூல் நூற்றுவந்தேன்—சீனி
பாகமாய்ச் செய்து கொடுத்து வந்தேன்
நெஞ்ச முலர்ந்த நெடுநகரிற்—குழாய்
நீராகவுஞ் சென்று பாய்ந்து வந்தேன். 6

அல்லும் பகலும் அலைந்து வந்தேன்—என்றன்
ஆழி யிறைவனைக் காண வந்தேன்
நில்லும்! எனக்கினி நேரமில்லை—இன்னும்
நீண்ட வழிபோக வேண்டு மம்மா! 7

—தேசிக விநயகம் பிள்ளை.

2. பஞ்ச தந்திரக் கதை

1. காகம் நாகத்தைக் கொன்ற கதை

கோடுறு சினையிற் காகம் கூடுவைத்தனேக காலம்
பேடொடு கூடி வாழும் பெருமரப் பொந்தில் வந்தே
ஆடிய கரும்பாம் பொன்றங் கதுபெறு முட்டையெல்லாம்
நாடியே குடித்துப் போட நலிந்துளம் மெலிந்துவாடி. 1

தன்னுயிர்ப் பாங்கனை சம்புக னருகு போயிங்
கென்னசெய் குவனு னென்ன, 'இதைக் கொல அரிதோ?
மன்னவன் தேவி யாடு மஞ்சனச் சாலை புக்குப் (போய்
பொன்னணி கொண்டுவந்து போடுக பொந்தி' லென்ன. 2

காகமப் படியே செய்யக் காவல னேவலாளர்
ஏகிமா மரத்தின் பொந்தை யீந்தனர் ஈரும் போதில்
நாகமங் கிருந்துசீற நறுக்கின ரிருதுண்டாக
ஆகையா லுபாயத் தாகா திலையென அறையும் பின்னும். 3

2. குரங்கும் குருவியும்

பாடுற மூடனுக்குப் பற்பல போதித் தாலும்
வீடுடை யவனை வீட்டை இழந்திடச் செய்வான் என்று
நேடுறு சன்மன் சொல்வான் நெடியதோர் பழம ரத்தில்
கூடு கொண்டன இரண்டு தூக்கணங் குருவி தாமே. 1

குளிரினுல் நடுங்கி வானக் கொடு மழையால் நனைந்து
நளிர்சுரத் தோடு தேகம் நடுங்கியே பற்கள் கிட்டி
வளம் அறு குரங்கொன் றங்கு வந்தது, குருவி பார்த்தே
இளகிய மனத்தினுலே இன்சொலால் ஒன்று சொல்லும். 2

'கைகள் கால் இருந்தும் இந்தக் கன்மத்தை அனுபவிக்கும்
செய்தி ஏன்?' என்ன, 'ஊசி மூஞ்சிகொள் சிறிய மூடா!
வைது நீ புத்தி சொல்ல வல்லையோ' எனக் கோபித்து
நெய்திடும் அதன்கூட்டைத்தன் நெடுங்கையால் பிய்த்த
[தன்றே.

—வீர மார்த்தாண்ட தேவர்.

3. நீதி வெண்பா

வருத்தவளை வேயரசர் மாமுடியின் மேலாம்
வருத்த வளையாத மூங்கில்—தரித்திரமாய்
வேழம்பர் கைப்புகுந்து மேதினியெல் லாந்திரிந்து
தாழுமவர் தம்மடிக்கீழ்த் தான். 1

கொம்புளதற் கைந்து குதிரைக்குப் பத்துமுழம்
வெம்புகரிக் காயிரந்தான் வேண்டுமே—வம்புசெறி
தீங்கினர்தங் கண்ணிற் றெறியாத தூரத்து
நீங்குவதே நல்ல நெறி. 2

கர்ப்பூரம் போலக் கடலுப் பிருந்தாலும்
கர்ப்பூர மாமோ கடலுப்பு—பொற்பூரும்
புண்ணியரைப் போல விருந்தாலும் புல்லியர் தாம்
புண்ணியரா வாரோ புகல். 3

பொற்பறிவில் லாதபல புத்திரரைப் பேறிலினோர்
நற்புதல்வ னைப்பெறுத னன்றுமே—பொற்கொடியே
பன்றிபல குட்டி பயந்ததனா லேதுபயன்
ஒன்றமையா தோகரிக்கென் றேது. 4

ஆயுமலர்த் தேன்வண் டருந்துவது போலிரப்போர்
ஈயு மவர்வருந்தா தேற்றலறந்—தூயவிளம்
பச்சிலையைக் கீடமறப் பற்றி யரிப்பதுபோல்
அச்சமுற வாங்க லகம். 5

பொன்னுங் கரும்பும் புகழ்பாலுஞ் சந்தனமும்
சின்னம் படவருத்தஞ் செய்தாலும் முன்னிருந்த
நற்குணமே தோன்று நலிந்தாலு முத்தமர்பால்
நற்குணமே தோன்று நயந்து. 6

தீயவர்பாற் கல்வி சிறந்தாலு மற்றவரைத்
தூயவரென் றெண்ணியே துன்னற்க—சேயிழையே
தன்னொளிய மாணிக்கஞ் சர்ப்பந் தரித்தாலு
நண்ணுவரோ மற்றதனை நாடு. 7

4. நீதி மஞ்சரி

சேற்றிப் பிறக்கும் செழுங்கமலம்; மண்ணதனுள்
மாற்றுயர்ந்த பொன்பிறக்கும்; வாரிதியில்—போற்றும்
மணி பிறக்கும்; சான்ரேர் மருவுங் குலத்தைத்
துணிவுறயார் சொல்வார் துணிந்து. 1

காலை விளக்குக் கதிரவனும்; அங்ஙனமே
மாலை விளக்காம் மதியமே—நூலின்
விளக்கும் அறிவே விரியுலகின் தீபம்
திளைக்கும் குலவிளக்குச் சேய். 2

—ஸ்ரீ வீரராகவ கவி.

5. அறநெறிச்சாரம்

வைகலும் நீருட் கிடப்பினுங் கல்லிற்கு
மைல்லென்றல் சால அரிதாகும்; அஃதேபோல்
வைகலும் நல்லறங் கேட்பினுங் கீழ்மக்கட்குக்
கல்லினும் வல்லெனும் நெஞ்சு. 1

பலகற்ரேம் யாமென்று தற்புகழ வேண்டா
அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக்குடையுங் காக்கும்
சிலகற்ருர் கண்ணும் உளவாம் பலகற்ருர்க்
கச்சாணி யன்னதோர் சொல். 2

—முனைப்பாடியார்.

6. நாலடியார்

இம்மை பயக்குமால்; ஈயக் குறைவின்ருல்;
தம்மை விளக்குமால்; தாமுளராக்—கேடின்ருல்;
எம்மை உலகத்தும் யாம்காணேம் கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து. 1

கல்வி கரையில; கற்பவர் நாள் சில;
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல – தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்(து) அமைவ்டைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகில் தெரிந்து. 2

—ஜைன முனிவர்கள்.

7. தனிப்பாடல்கள்

காரென்று பேர்படைத்தாய்
ககனத் துறும்போது;
நீரென்று பேர்படைத்தாய்
நீள் நிலத்தில் வீழ்ந்த்தின்பின்;
வாரென்று மெல்மயில்நேர்
ஆய்ச்சியர்கை வந்ததின்பின்;
மோரென்று பேர்படைத்தாய்;
முப்பேரும் பெற்ருயே!

—காளமேகப் புலவர்.

மற்கொண்ட திண்புயத்தான்
மாநகர்விட் டிங்குவந்தேன்;
சொற்கொண்ட பாவின்
சுவையறிவார் ஈங்கில்லையே!
விற்கொண்ட வாள்நுதலி
வேலி தருங்கூலி
நெற்கொண்டு போமளவும்
நில்லாய் நெடுஞ்சுவரே!

—கம்பநாடார்.

8. விவேக சிந்தாமணி

வெள்ளத்தே போகாது, வெந்தழலில்
வேகாது; வேந்தராலும்
கொள்ளத்தான் முடியாது, கொடுத்தாலும்
நிறைவன்றிக் குறைவு ருது;
கள்ளர்க்கோ மிக அரிது, காவலோ
மிக எளிது, கல்வி யென்னும்
உள்ளத்தே பொருளிருக்க ஊரெல்லாம்
பொருள் தேடி உழல்வ தென்னே!

9. இனியது நாற்பது

ஆற்றுந் துணையா லறஞ்செய்கை முன்னினிதே
பாற்பட்டார் கூறும் பயமொழி மாண்பினிதே
வாய்ப்புடைய ராகி வலவைக ளல்லரரைக்
காப்படையக் கோட லினிது.

கற்றூர்முன் கல்வி யுரைத்தல் மிகவினிதே
மிக்காரைச் சேர்தல் மிகமாண முன்னினிதே
எட்டுணை யானு மிரவாது தானீதல்
எத்துணையு மாற்ற லினிது

—பூதஞ்சேந்தனர்.

10. இன்னு நாற்பது

கொடுங்கோன் மறமன்னர்க் கீழ்வாழ்த லின்னு
நெடுநீர் புணையின்றி நீந்துத லின்னு
கடுமொழி யாளர் தொடர்பின்னு வின்னு
தடுமாறி வாழ்த லுயிர்க்கு.

ஆற்ற லிலாதான் பிடித்த படையின்னு
நாற்ற மிலாத மலரி னழகின்னு
தேற்ற மிலாதான் துணிவின்னு வாங்கின்னு
மாற்ற மறியா னுரை.

—கபிலர்.

11. திரிகடுகம்

தாளாள னென்பான் கடன்படா வாழ்பவன்;
வேளாள னென்பான் விருந்திருக்க வுண்ணுதான்;
கோளாள னென்பான் மறவாதான்; இம்மூவர்
கேளாக வாழ்த லினிது. 1

தன்னை வியந்து தருக்கலும், தாழ்வின்றிக்
கொன்னே வெகுளி பெருக்கலும்—முன்னிய
பல்பொருள் வெஃகுஞ் சிறுமையும், இம்மூன்றும்
செல்வ முடைக்கும் படை. 2

—நல்லாதனர்.

12. நன்னெறி

என்றும் முகமன் இயம்பா தவர்கண்ணும்
சென்று பொருள்கொடுப்பர் தீதற்றோர்—துன்றுசுவை
பூவிற் பொலிகுழலாய் பூங்கை புகழவோ
நாவிற்(கு) உதவும் நயந்து. 1

நீக்கம் அறும் இருவர் நீங்கிப் புணர்ந்தாலும்
நோக்கின் அவர்பெருமை நொய்தாகும்—பூக்குழலாய்
நெல்லின் உமிசிறிது நீங்கிப் பழமைபோல்
புல்லினும் திண்மை நிலைபோம். 2

உள்ளம் கவர்ந்தெழுந்து ஓங்கு சினங்காத்துக்
கொள்ளும் குணமே குணம் என்க—வெள்ளம்
தடுத்தல் அரிதோ தடங்கரை தான்பேர்த்து
விடுத்தல் அரிதோ விளம்பு. 3

மெலியோர் வலிய விரவலரை யஞ்சார்
வலியோர் தமைத்தாம் மருவில்—பலியேல்
கடவுள் அவிர்சடைமேல் கட்செவி அஞ்சாதே
படர்சிறைய புள்ளரசைப் பார்த்து. 4

தங்குறை தீர்வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறூஉம்
வெங்குறை தீர்க்கிற்பார் விழுமியோர்;—திங்கள்
கறைஇருளை நீக்கக் கருதா(து) உலகில்
நிறைஇருளை நீக்கு மேல் நின்று. 5

தம்மையும் தங்கள் தலைமையையும் பார்த்துயர்ந்தோர்
தம்மை மதியார் தமையடைந்தோர்—தம்மின்
இழியினுஞ் செல்வர்; இடர் தீர்ப்பர், அல்கு
கழியினுஞ் செல்லாதோ கடல். 6

எந்தைநல் கூர்ந்தான் இரப்பார்கீந்(து) என்றவன்
மைந்தர் தம் ஈகை மறப்பாரோ—பைந்தொடீஇ!
நின்று பயனுதவி நில்லா அரம்பையின் கீழ்க்
கன்றும் உதவும் கனி. 7

—சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

அரும்பத விளக்கம்

அகம்-மனம்
அக்குள்-கக்கம்
அங்கம்-அவயவம்
அணிந்த-அலங்காரம் செய்த
அறிகுறி-அடையாளம்
அறுபதுக்கறுபது-சஷ்டியப்தப் பூர்த்தி
அவை-சபை
ஆட்சி-ஆளுகை
ஆதரவு-உதவி, துணை
இசைக்கும்வன்மை-இயற்றும் ஆற்றல்
இயன்ற-கூடிய
இரங்கினர்-துன்பப்பட்டார்
இரவல்-மீண்டும் தருவதாக வாங்கும் பொருள்
இலட்சியம்-குறி
இல்லறம்-இல்வாழ்க்கை
இழி குலம்-தாழ்ந்த குலம்
உகுத்தான்-சிந்தினன்
உதயம்-சூரியன் உதிக்கும் காலம்
உபவாசம்-பட்டினி
உய்ய-பிழைக்க
உரு-வடிவம்
உழவன்-விவசாயி
உழன்று-வருந்தி
உறவினர்-சுற்றத்தார்
உறை-கூடு
எய்தினன்-அடைந்தான்
ஏகினர்-சென்றார்
ஏரி-குளம்
ஏளனம்-இகழ்ச்சி
ஏற்க-தக, பொருந்த
ஒருமனப்பட்டு-ஒற்றுமைப்பட்டு
ஒளி-பிரகாசம்
கடகம்-காப்பு
கட்டாயம்-அவசியம்
கரியுண்டு-கருப்படைந்து
கருதல்-எண்ணுதல்
கவர்ந்து-பற்றி
கவி-புலவன்
கழற்றி-நீக்கி
களை தீர்ந்து-இளைப்பாறி
காமதேனு-தெய்வப்பசு
காலி-கால் நடை, பசு
கானகம்-காடு
கிரணம்-கதிர்
கீழ்மை-தாழ்வு
சஞ்சலம்-துக்கம்
சமிக்கை-அடையாளம், குறிப்பு
சரிவு-சாய்வு
சாசுவதம்-நிலையானது
சான்றோர்-நற்குணம் நிறைந்தோர்
சிக்கனம்-செட்டு
சீர்திருத்த-செம்மையாக்க
சுதந்திரம்-உரிமை
சுபாவம்-இயற்கை
செருக்கு-கர்வம்
சேனை-படை
தகராறு-விவாதம்
தருணம்-சமயம்
தலைவன்-நாயகன்
தாயகம்-பிறப்பிடம்
தாலம்-தட்டு
திகில்-அச்சம், பயம்
திலகம்-பொட்டு
திவ்வியம்-சிறந்த
துப்பு-உளவு விவரம்
தும்பிக்கை-துதிக்கை
தெவிட்டாத-வெறுக்காத
தொடுத்து-ஆரம்பித்து
தொந்தரவு-துன்பம்
நகை-ஆபரணம்
நவீனம்-புதுமை
நிம்மதி-அமைதி
நியமம்-ஒழுங்கு
நுனி-முனை
படகு-தோணி, ஓடம்
பட்டயம்-பத்திரம், சாசனம்

பருகி - குடித்து
பருவந்தொட்டு - பருவமுதல்
பல்லாண்டு - பலவருடம்
பறிபோதல் - கைவிட்டுப்போதல்
பறை - கொட்டு, தமுக்கு
பளு - பாரம்
பாண்டம் - பானை, சட்டி
பிணி - நோய்
பிரமாணம் - சத்தியம், மேற்கோள்
பிரயத்தனம் - முயற்சி
புகட்டு - ஊட்டு, போதி
புகன்று - சொல்லி
புதல்வி - மகள்
புதுவை - புதுச்சேரி
புலப்படுதல் - விளங்குதல்
புன்னகை - இலேசான சிரிப்பு
பூரணம் - நிறைவு
பேறு - பெறுதல்
பொறுத்தி - தங்கி
போதிய ஆதரவு - வேண்டிய துணை
முடிமணி - கிரீட ரத்தினம்
மூதலித்தார் - ஒப்புவித்தார்
மேதாவி - அறிவுள்ளவன்
மேனி - உடல்
யோகம் - நிஷ்டை
ரட்சகர் - காவலர்
ரொம்ப - நிரம்ப, மிகுதியாக
லேவாதேவி - கொடுக்கல் வாங்கல்
வண்மை - நகைத்தன்மை
வரலாறு - சங்கதி
வரையாது - அளவு படுத்தாமல்
வல்லமை - சக்தி, திறமை
வழங்கி - கொடுத்து
வறுமை - தரித்திரம்
வாட்டம் - மெலிவு
விஜயம் செய்தல் - எழுந்தருளுதல்
விமரிசை - சிறப்பு
வினவு - கேள்
வீழ்ச்சி - விழுதல்
வெகுமதி - இனாம்

செய்யுட் குறிப்புரை

1. ஆறும் சிற்றோடையும் :—

சாடி - தாக்கி. கண்ணறை - இடைவெளி, அழல் - நெருப்பு. நேயம் – அன்பு. அல் - இரவு. ஆழி - கடல்.

2. பஞ்ச தந்திரக் கதைகள் :—

1. கோடு - கொம்பு, சினை - கிளை, பேடு - பெண், நாடி - விரும்பி, தேடி. நலிந்து - வருந்தி. பாங்கன் - தோழன். சம்புகன் – நரி, ஈர்ந்தனர் – பிளந்தனர். அறையும் - சொல்லும்.

2. நேடுறு - ஆராய்ச்சி மிக்க, நளிர் – நடுக்கம். மூஞ்சி - முகம், பிய்த்தது - கிழித்தது.

3. நீதி வெண்பா :—

1. வேய் - மூங்கில், வேழம்பர்-கழைக் கூத்தாடிகள். 2. கரி – யானை, வம்பு - தீமை, நெறி - முறை, வழி. 3. கர்ப்பூரம் - சூடம், பொற்பு - அழகு. புல்லியர் - அற்பர். 4. பேறலின் - பெறுவதைப் பார்க்கிலும், பயந்ததனால் – பெற்றதனால். ஓது - சொல். 5. இரப்போர் - யாசகர், கீடம் – புழு, அச்சம் – பயம். 6. சின்னம்பட - சிறுமையடைய. நயந்து - விரும்பி. 7. தூயவர் - பரிசுத்தர், சேயிழை-செம்மையான ஆபரணம் அணிந்தவள், ஒள்ளிய - பிரகாசமுள்ள, நண்ணு – நெருங்கு.

4. *நீதிமஞ்சரி* :—

1. சேறு - சகதி. வாரிதி - கடல், மருவும் - பொருந்தும். 2. கதிரவன் - சூரியன், சேய் - குழந்தை.

5. *அறநெறிச் சாரம்* :—

1. வைகலும் - தினமும், சால - மிக. 2. அச்சாணி - அச்சிலுள்ள ஆணி. அலர் கதிர் - விரிந்த கிரணம், ஞாயிறு - சூரியன்.

6. *நாலடியார்* :—

1. இம்மை - இவ்வுலகம், கேடு - கெடுதி, மம்மர் - மயக்கம், 2. அமைவு - பொருத்தம், கற்ப - கற்க, குருகு - பறவை.

7. *தனிப்பாடல்* :—

1. கார் - மேகம், ககனம் - ஆகாசம், வார் - கச்சு, ரவிக்கை, ஆய்ச்சியர் - யாதவப் பெண்கள், முப்பேர் - மூன்று பெயர். 2. மல் - மற்போர், திண்மை - வலிமை, உறுதி. சுவை - உருசி, ரஸம். விற்கொண்ட - வில்லைப் போன்ற, நுதலி - நெற்றியை யுடையவள்.

8. *விவேக சிந்தாமணி* :—

நிறைவு - பூரணம், நிறைதல். காவல் - காத்தல், உழல்வது - வருந்துவது.

9. *இனியது நாற்பது* :—

1. ஆற்றுந்துணை - செய்யும் அளவு, பாற்பட்டார் - ஒழுங்குபட்டார்; வலவை - வஞ்சகப் பெண், கோடல் - கொள்ளுதல். 2. மாண - சிறக்க, எட்டுணை - எள் அளவு, இரவாது - யாசியாமல்.

10. *இன்னா நாற்பது* :—

1. 1. மறம் - வலிமை, பாவம், நெடுநீர் - கடல், புணை - தெப்பம், ஓடம். கடுமொழி - வன்சொல். தொடர்பு - பற்று, நட்பு. இன்னா - துன்பம். 2. படை - ஆயுதம். நாற்றம் - மணம், தேற்றம் - தெளிவு. மாற்றம் - சொல்.

11. *திரிகடுகம்* :—

தாளாளன் - முயற்சியாளன். வேளாளன் - உபகாரி, உழவன். கோள - கொள்ளுதல். கேள் - சுற்றம். 2. தருக்கல் - செருக்கு தல். கொன் - வீண். வெகுளி - கோபம். வெஃகும் - விரும்பும்.

12. *நன்னெறி* :—

1. முகமன் - உபசாரவார்த்தை, இயம்பாதவர் கண்ணும் - சொல்லாதவரிடத்தும், துன்று - நிறைந்த, குழல் - கூந்தல், பூங்கை - அழகிய கை. 2. நொய்து - அற்பம், நீக்கம் - நீங்குதல், புல்லினும் - சேர்ந்தாலும், திண்மை - உறுதி, வலிமை. 3. உள்ளம் - மனம், சினம் - கோபம். தடங்கரை - பெரியகரை, பெயர்த்து - வெட்டி. 4. விரவலர் - பகைவர், பலி - பிச்சை, அவிர் - விளங்குகின்ற, கட்செவி - பாம்பு. படர் சிறைய - பரந்த இறகுகளை யுடைய, புள்ளரசு - கருடன். 5. தீர்வு - தீர்தல், உள்ளார் - நினையார், தீர்க்கிற்பார் - தீர்த்துவிடுவார், விழுமியோர் - மேலோர், திங்கள் - சந்திரன். கறை - களங்கம். 6. இழியினும் - தாழ்ந்திருந்தாலும், அல்கு - சுருங்கிய, கழி - உப்பங்கழி. 7. எந்தை - என் தகப்பன், நல்கூர்ந்தான் - வறுமையுற்றான், ஈந்து - கொடுத்து, பைந்தொடி - பசிய வளையல், அரம்பை - வாழை.

பாடப் புத்தகக் கமிட்டி அங்கீகரித்தது
• பக்கம் 4, கெஜட் 15—6—'55

[விலை 56 nP.